

Hoe het begon

Homepage

Opmerkingen

Kabouter

29.05.2022 21:26

Lieve mama,
ik ben heel erg trots op je! Als je dat maar weet! I love youhouuuu
<3

Karl-Heinz

25.10.2019 05:46

Ik ben onder de indruk van je verhalen, erg soepel en los geschreven en toch met vaak een 😊
funny twist....i adore ! En ik heb naar rechts geswiped op Tinder

Patrick

15.04.2019 21:50

Ben ik hier, jij ook? Bel me maar 0617743496 en genietem ook

Daniel winter

19.10.2016 21:53

Leuk om te lezen Linda! Keep up the good work! Grtjs Daniel W

leo

02.09.2016 09:12

Linda,
Je hebt een leuke en vlotte stijl van schrijven. Je weet uit het gewone het diepere zichtbaar te maken
Je naamgebruik vind ik heel creatief
Maatschappelijke thema's zoals wat papski doet du

2016

Wie ben ik?

Zo de eerste stap is gezet. De blog is aangemaakt en nu wordt het tijd deze te vullen. Hoe weet ik nog niet. Waarom, omdat ik graag schrijf en nou eenmaal een open boek ben. Dus waarom niet via een blog met anderen delen wat ik te vertellen heb.

Ik ben Linda, alleenstaande moeder van 2 prachtige meiden die ik Smurf (soms ook Poppetje of Pop) en Kabouter noem. Ik ben van de koosnaampjes, zit in mijn DNA door mijn eigen moeder Mushka. Ik heb een lieve vader Papski, een oudere broer Frutsel en een jonger zusje Botervliegje. Ze zijn het allemaal van me gewend, want iedereen reageert netjes op hun door mij bedachte namen.

Mijn meiden en ik

Ik behoor sinds kort tot de 40-ers en eigenlijk is er sinds de ingang van deze nieuwe fase in mijn leven niet veel veranderd. Ja, de 3 is uit mijn leeftijd, maar gelukkig staat die er over 3 jaar weer voor een jaartje in. Het heeft me wel een mooi feest opgeleverd. Samen met mijn Smurf, omdat zij dit jaar 18 is geworden, hebben we een heerlijk tuinfeest gegeven. Amerikaanse insteek, iedereen neemt wat lekkers te eten mee in plaats van een cadeautje. Met dat eten is het helemaal goed gekomen, met de cadeautjes niet. Tjonge wat zijn we verwend. Mijn badkamerkast staat nu weer vol met heerlijke crèmes en badschuim, dus kan ik mezelf weer goed vertroetelen tijdens Linda-time.

Weet je wat nou altijd zo gek is wanneer ik zo'n feest organiseer. Er gaat ontzettend veel voorbereidingstijd aan vooraf (Smurf had een afspeellijst gemaakt met alle toppers van 1976 tot nu en ik heb nog op de dag ervoor tot midden in de nacht taarten staan bakken) en de dagen ervoor krijg ik dan altijd het gevoel van laten we de boel maar afblazen, dit wordt hem niet. De weersvoorspellingen waren ook erg wankel dus wat heeft het dan voor zin om een tuinfeest te geven. En dan is het zover, de dag breekt aan en wat denk je wat ik achter mijn slaapkamerraam hoor...**REGEN!!!** Dan ben ik een uur boos en teneergeslagen, zo van "ik organiseer ook eens een feest en wat heb ik dan **REGEN!!!**" Vervolgens denk ik aan al die taarten die ik heb gemaakt en al het werk dat mijn Smurf en ik er al in hebben gestoken en hopen maar op het beste. Vanaf 14.00 uur begon de visite binnen te druppelen en de druppels buiten stopten ermee. Wat een geweldig tuinfeest had moeten worden is een fantastisch tuinfeest gebleken. Zo zie je maar **KEEP CALM** en alles komt goed.

Opmerkingen

Pim

14.10.2020 06:19

Leuke blog 👍😊

a3

03.04.2019 12:02

leuk lekker soepel geschreven Linda

Mike Meere

26.11.2017 15:25

allo

Ik zou supergraag een foto van jou krijgen met jouw handtekening er op.
Kan jij die naar mij opsturen?

mijn adres:

De Daniël
Daniëlsweg 42
6543 RJ Nijmegen

Ik heb daarvoor een kaartenboek

Nicole

21.08.2016 11:50

Ik heb ze met veel plezier allemaal gelezen. Wat een top idee van je vader. Ik zit al te wachten op je volgende xxx

Leesplezier

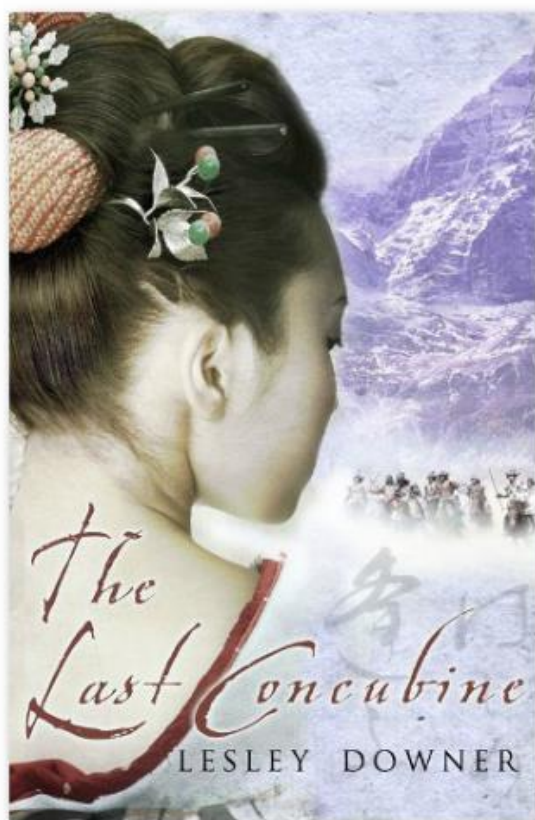
Lezen is een van mijn manieren om te ontspannen. Hoewel ik me overdag te weinig de tijd gun om te lezen, heb ik dagelijks een vast moment dat ik heerlijk kan verdwijnen in een verhaal. Voor het slapen. Dat heeft vaak tot gevolg dat het lang duurt tot ik een boek uit heb. De laatst gelezen pagina van de avond ervoor moet ik altijd weer opnieuw lezen, omdat ik deze al halfslapend heb gelezen. En bij een echte pageturner dreigt dan slaaptkort, omdat ik dan toch even een pagina extra wil lezen en nog eentje en nog eentje...

Zojuist heb ik het boek "De laatste concubine" van Lesley Downer uitgelezen. Dit prachtige verhaal over het oude Japan omschrijft op een meeslepemde manier het leven van vrouwen midden 1800. Tijdens het lezen reis je mee door een wereld die zowel betoverend als gruwelijk is. De beeldende verwoording laat je zien en meebelevan wat de hoofdpersoon Sachi meemaakt.

Ik zal vaker gelezen boeken delen. Want lezen vind ik een verrijking voor iedereen. Lezen is leerzaam, goed voor de ontwikkeling van je woordenschat en het vergaren van nieuwe kennis. Maar ook de ontwikkeling van je verbeelding, het visualiseren van het verhaal. En daarnaast de ontspanning die het geeft.

Nu duik ik mijn virtuele boekenkast in op zoek naar een nieuw avontuur, een nieuwe beleving.

"We lezen niet de woorden maar het leven dat ze geven aan een wereld die nog niet bestaat en die het denken dansen laat" (Sukha)

Vakantiestress

Ik snap dus helemaal niets van mensen die het zo heerlijk vinden om op vakantie te gaan. Het enige wat er dan bij mij weken door mijn hoofd gaat: "Als ik maar niets vergeet, als ik alles maar goed geregeld heb, als ik maar overal de controle over bewaar". Met andere woorden, ja, ik heb heel veel last van vakantiestress.

Vertel me nou eens even wat er zo leuk is aan lijstjes maken waar je weken voorafgaand aan je vakantie mee start, met de bedoeling niets te vergeten? Gebeurt het dan alleen mij dat zo'n lijstje een week voordat je vertrekt opeens spoorloos verdwenen is? Of dat je tot het eind het gevoel houdt dat dat lijstje nog steeds niet compleet is?

En dan het samen organiseren van zo'n reis. Vinden jullie het dan niet moeilijk om taken te verdelen en dan steeds dat knagende gevoel van: "als dat bij die anderen maar goed gaat". Als ze maar niets over het hoofd zien. Want wie moet het oplossen wanneer dat wel het geval is? Ikke!!

Bij mij was het dit jaar weer niet anders dan voorgaande jaren. In januari hadden we de vakantie al geboekt, dus nog verre van stressvol. Regelmatig samen gezeten om te kijken wat er allemaal te doen is in de buurt van ons vakantieverblijf op [Camping Kinzigtal Steinach](#) im Schwarzwald Deutschland. Zeer veel mogelijkheden voor allerlei weertypen, dus ook dat verliep zonder stress.

Maar dan was het zover. De week voor vertrek.

De laatste wasjes, zodat iedereen toch nog haar lievelings-shirt of -broekje mee kon nemen, als alles maar op tijd droog is, stressfactor.

Dan de inkopen bij de drogist. Poppetje was zo lief geweest om bij haar werk een hele berg spullen aan te schaffen die op het reeds bekende lijstje stonden. Ze vergat alleen vooraf te informeren wat er nog gekocht moest worden en wat ik reeds op voorraad had, zonde van het geld, maar zeker lief bedoeld, stressfactor.

Dan koffers inpakken. Het scheelt natuurlijk dat Poppetje haar eigen koffer inpakt, daar had ik totaal geen stress over, bedankt Pop. Maar de koffers van Kabouter en mij waren natuurlijk een ander verhaal. Niet te veel meenemen, maar ook niet te weinig, voor alle weertypen en alle activiteitsoorten. En dan moet het ook nog in de koffers passen, want de inhoud van mijn kofferbak is helaas niet oneindig. Stressfactor.

Boodschappen doen. Wat eten we tijdens de reis, wat is handig om zeker bij aankomst bij ons te hebben als eenvoudige maaltijd, welke spullen hebben we tijdens ons verblijf nodig vanaf het moment dat we de stacaravan instappen? Wat past er in de koelbox die een plaatsje krijgt op de achterbank (oh ja, op tijd de koelelementen in de vriezer leggen). Stressfactor.

Huis schoon maken. Het klinkt misschien stom, maar hiervan weet ik zeker dat ik er niet alleen voorsta onder ons vrouwen, maar mijn huis moet schoon zijn wanneer we vertrekken. Niets zo lekker wanneer je na de vakantie thuiskomt in een schoon huis. Het lastige is alleen dat Kabouter heel veel vriendjes en vriendinnetjes in de buurt heeft. Is natuurlijk super gezellig, maar niet op de dag dat ik mijn huis schoon wil hebben voor vertrek. Dus lijk ik wel een politieagent die kinderen uit een afgeschermd huis moet weren. En Poppetje had het geniale idee om 's avonds nog wat vrienden uit te nodigen, omdat ze hen natuurlijk 2 weken moest missen. Gelukkig wel in de tuin, maar alsnog stressfactor.

En als finale klapper op de dag voor vertrek, komt Poppetje even bij mij informeren of ik haar portemonnee misschien heb gezien, waar ze haar vakantiegeld, id-kaart, pinpas en ziekenfondspas in heeft zitten. STRESSFACTOR in het kwadraat.

Op dat moment wordt het me dan ook allemaal te veel. Dan ben ik ervan overtuigd dat deze vakantie gedoemd is te mislukken, omdat alles misgaat. Tijd om het af te blazen en lekker thuis te blijven.

En nu ik dit zo van me af schrijf kijk ik terug op de vakantie. Alle kleding was op tijd droog en alles paste netjes in de koffers. De spullen die Poppetje had gekocht kwamen goed van pas, er zaten zelfs spulletjes tussen waar ik niet aan had gedacht. Alle boodschappen pasten in de koelbox en de tas die op de grond bij de achterbank kon staan. Het huis was opgeruimd zodra de bagage in de auto stond. Alle bagage paste in de kofferbak. En de portemonnee van Poppetje had ze op haar werk laten liggen. Dus nadat we die hadden opgehaald kon de reis beginnen. Wel een uurtje later dan gepland, maar we hebben toch geen haast...ontspan we hebben namelijk vakantie.

En wat hebben we een heerlijke vakantie gehad. Fantastische camping, mooie omgeving, gezellige mensen, lekker eten, mooi weer en vooral veel gelachen. We hebben nog dagelijks napret.

Het is dan nog geen oud en nieuw, maar bij deze alvast een goed voornemen voor volgend jaar, geen vakantiestress meer. Want voorpret is het begin van je vakantie. Een mooie opening naar ontspannen, gezellige dagen met mijn meiden. En omdat achteraf gezien alle stress altijd voor niets is geweest... hoe nutteloos is dat dan?! KEEP CALM it's summer vacation!

Stilte

Wat is het stil in huis. Poppetje heeft de komende weken vol gepland met allemaal leuke activiteiten, wat betekend dat ik haar maar weinig zal zien. En Kabouter... Een van de gevolgen van co-ouderschap is het delen van de vakanties. Dat is nu dus aan de orde. Kabouter is de komende 3 weken bij haar vader. Zoals het hoort, want haar vader heeft net zoveel recht om samen met haar van de vakantietijd te genieten als ik. En Kabouter kijkt ook uit naar haar reis samen met haar vader, zoals ze ook heeft genoten van onze reis.

Toch valt het me zwaar. En ik heb er altijd moeite mee om dat hardop te zeggen. Want ik ben toch degene die een punt achter onze relatie heeft gezet en gekozen heeft voor een single mother leven. En omdat mijn ex niet het type weekendvader is, hebben we besloten voor co-ouderschap te gaan. Bij het maken van mijn keuze was ik me heel bewust van de gevolgen. Wordt er dan ook van me verwacht dat ik me groot moet houden of mag ik hardop roepen na 1 dag dat ik ze nu al mis en dat er een leegte ontstaan is?

Verveling komt niet voor in mijn woordenboek en ik weet mijn dagen prima te vullen en me te vermaken. Maar ik moet ontzettend wennen aan het geluid van de stilte.

Deze stilte kan niet worden opgevuld door lekker met je handen te wroeten in de aarde van je tuin, door allerlei klusjes te doen, door lekker hard de muziek aan te zetten, mee te zingen en te dansen, door huishoudelijke taken uit te voeren, door een saunabezoek of het afspreken met je vriendinnen. Deze stilte heeft te maken met het gemis van de klanken, de muziek van hun aanwezigheid.

"Love is missing someone whenever you're apart, but it feels warm insite because you're close in heart." (Bron: www.quoteslike.com)

Opmerkingen

Mand
y

09.12.2019 18:13

Ja en zo klote gemis.. Bleeh

"Niets is zo bijzonder als het gewone" (citaat: Toon Hermans)

Autorijden is heerlijk. De vrijheid die het je geeft om in je auto te stappen en naar je bestemming te rijden zonder afhankelijk te zijn van vertrektijden. In gezelschap is het natuurlijk veel gezelliger, maar ik vind het ook geen probleem om alleen te reizen.

Zo ook een week geleden voor een ontspannen weekend met mijn Botervliegje in het altijd gezellige Deurne. En natuurlijk kan ik niet naar Deurne afreizen zonder ook even bij mijn Papski en Mushka een bakkie te doen.

Na alle belevenissen van de afgelopen dagen uitbundig te hebben verteld kwamen de Dahlia's in mijn voortuin ter sprake. Ik

heb sinds een paar jaar ontzettend veel last van naaktslakken die het vooral gemunt hebben op mijn Dahlia's. Tot mijn grote verdriet hebben ze het dit jaar zelfs gepresteerd alles weg te wreten en heb ik alleen nog maar kale takjes in mijn voortuin staan.

Ontzettend balen natuurlijk, omdat ik zo kan genieten van die prachtige bloemen.

Uiteraard veel te laat ben ik aan de bestrijding begonnen door de slakken dronken te voeren met bier. Met succes overigens, maar of ik nog dit jaar een bloeiende Dahlia in mijn voortuin zou zien, viel zeer te betwijfelen.

Nu hebben mijn ouders een prachtige tuin. En vindt Papski het ook geweldig om de bloemenpracht met zijn kinderen te delen. Dus mijn redder in nood haalde een paar potten tevoorschijn met Dahlia's in de knop. Blij als een klein kind ging ik in de loop van de dag richting huis met naast mij: mijn Dahlia's.

Na een tijdje bekwam me steeds het gevoel dat ik bekeken werd. En ook dacht ik steeds wat te zien bewegen in mijn ooghoeken. Maar ja een goed chauffeur laat zich niet afleiden en houdt haar ogen op de weg gericht. Toch verdween dat begluurde gevoel maar niet en ik ging op onderzoek uit. En toen ontmoeten onze blikken elkaar. Ik had een verstekeling meegenomen. En ook nog eens eentje van een soort dat ik nog nooit eerder had gezien. Mijn eerste gedachte was: " Wat ben ik blij dat Poppetje nu niet in de auto zit!!". Die was namelijk uit de rijdende auto gesprongen.

Tja en als je dan ruim een uur samen in de auto doorbrengt moet je het wel gezellig maken. Witje, ja we hebben ons direct aan elkaar voorgesteld, had het er maar druk mee. Hopte van het ene blad naar het andere terwijl ze haar web spon. Af en toe liet ze zich zakken aan een draadje. Dan sprak ik haar even streng toe en gaf haar een tikje op haar billen met de boodschap dat ik het web in de plant prachtig vind maar in de auto niet praktisch. En dan klom ze steeds weer braaf omhoog en hield het bij het web in de plant. Af en toe wat strek- en stretchoefeningen, want een web spinnen is uiterst intensief, afgewisseld met rustmomenten op een grote knop. En zo verliep onze reis gemoedelijk.

Eenmaal thuis aangekomen heb ik de Dahlia's een plekje gegeven in de hoop dat Witje zich snel thuis zal voelen en ik kan genieten van de bloeiende pracht in mijn voortuin.

Omkooppraktijken

Ik voel me alweer een stukje completer. Gisteren heb ik Kabouter opgehaald van het vliegveld. Het was geweldig om weer heerlijk met haar te knuffelen en te luisteren naar het wilde enthousiasme van de vele belevenissen in Spanje met haar vader en zijn familie. Er kwam geen einde aan haar spraakwaterval. Nadat ze me met Droopy-oogjes aankeek bij het verzoek of ze alsjeblief 1 nachtje bij mij mocht slapen, zodat we nog wat extra konden knuffelen en morgenvroeg ook weer, bezweek ik en stemde toe. Reuze gezellig natuurlijk tot 1.30 uur vertellen over alle avonturen, maar toen werd het toch echt tijd om te gaan slapen, morgen weer een nieuwe dag.

Helaas was de zomer vandaag niet bij ons in het dorp en kwam de regen met bakken naar beneden. Maar ieder nadeel heb z'n voordeel, Kabouter verdween na het ontbijt niet meteen naar buiten om alle buurtkinderen op te trommelen en heerlijk met ze te spelen, nee, quality time for 2. We hebben wat werkjes gedaan uit haar taal- en rekenboekje, een aanvulling gemaakt voor de kunstmuur in ons trappengat, samen Chinese tomatensoep gekookt en uiteraard opgegeten, gedanst en gek gedaan en oh ja niet te vergeten, ontzettend veel geknuffeld.

Rond een uur of 14.00 werd het wat droger en begon de behoefte aan gezelschap van leeftijdsgenootjes toch de kop op de steken. Geen probleem natuurlijk, ze heeft ze lang genoeg moeten missen en ik vermaak me wel met de gebruikelijke huishoudelijke bezigheden. Precies op tijd stonden Kabouters beste vriendinnetje met haar broertje voor de deur en het spel barste los. Mijn eetkamer veranderde al snel in een huttenkamp. Het eerste glas appelsap lag binnen 15 minuten ook om. Stukjes klei overal waar ik keek. Snippertjes papier van de knutselwerkjes vlogen in het rond. Love it, wat heb ik die chaos toch stiekem de afgelopen weken gemist.

Rond etenstijd informeerde ik maar eens bij Kabouter wat we vanavond eens zouden gaan eten. Pizza was direct de keuze, dus pizza wordt het. Om 16.45 uur spoorde ik de kids aan om de boel weer op orde te brengen, omdat ze om 17.00 uur naar huis moesten voor het avondeten. Direct kwam dan de vraag of BFF mocht blijven eten. Nou moet ik bekennen dat ik het altijd wel okay vind, gezellig en er is toch altijd genoeg. Maar deze keer even niet. Morgen gaat Kabouter alweer naar haar vader, dus vandaag even diner for 2. Enig protest uiteraard, maar met het gegeven dat ze na het eten nog best even naar buiten mocht, keerde de rust weer terug. De kids aan de schoonmaak en ik blij dat het deze keer zo soepel ging, zonder krijs- en voetstamperikelen.

En toen was het tijd voor ons bezoek om naar huis te gaan. En daar stonden de meiden (broertje was inmiddels al naar buiten) met nu dus twee paar Droopy-oogjes die me aankeken en een cadeautje voor mij. Ik kreeg een mooie tekening (zie afbeelding) met drie mooie meiden rond een pizza. Goed... die hint was duidelijk, maar mijn argumenten van daarstraks toch ook. Erg creatief moest ik toegeven. En ook super schattig. Maar hoe nu verder? Nee is nee is altijd mijn duidelijke boodschap. Maar ook die meiden hebben elkaar 3 weken moeten missen. Moest ik mezelf nu teleurstellen of die meiden?

Het werd de teleurstelling voor de meiden. En dat werd me niet in dank afgenomen. Dikke tranen bungelden over de wangen van mijn Kabouter. Een moment van onttroostbaarheid, want ze waren er zo van overtuigt dat die tekening de juiste zet was. Maar ik liet me niet omkopen.

Gelukkig waren de tranen na 10 minuten gedroogd en hebben we samen ons eten klaar gemaakt, de tafel gedekt en gezellig zitten kletsen en lachen aan tafel, genietend van onze pizza. En na het eten, zoals beloofd nog even heerlijk naar buiten, lol maken met de buurtkids.

En de mooie tekening...die heeft een plekje gekregen aan het prikbord in de keuken.

Opmerkingen

dadd
y

21.08.2016 21:52

helemaal duidelijk nu ik het verhaal heb gelezen. Heel leuk en interessant verhaal.

Roken is zo

Dag 1

De eerste dag als niet-roker heb ik achter de rug. Ik was er weer zo klaar mee, dus poging... eerlijk gezegd ben ik de tel kwijt. En zoals iedere keer ging me die eerste dag prima af. Tuurlijk af en toe als een soort robot een sigaret op willen steken die er niet is, maar verder geen afkickverschijnselen. Ja, want stoppen met roken is niet zonder ongemakken. De meest voorkomende afkickverschijnselen zijn:

- Lichamelijk: slecht slapen; transpireren; toegenomen eetlust/snoepzucht; slechte stoelgang; maag- en darmproblemen.
- Geestelijk: concentratieproblemen; rusteloosheid; trillen; sombere stemmingen; agressief/kort lontje; emotionele buien; gespannen gevoel of angst; prikkelbaarheid; frustratie of boosheid. Bron: www.prostop.nl

Maar dit lijstje valt natuurlijk in het niets tegen de eindeloze lijst van gevaren van het roken. Het is gewoon een rotverslaving! Je associeert het met gezelligheid, ontspanning en plezier. Dat praatje met je rokende collega's tijdens een rookpauze is altijd gezellig. Een wijntje smaakt nog lekkerder met een peukie. Na een drukke dag even ontstressen met een lekker sigaretje.

Mijn eigen motivatie? Het in gevaar brengen van mijn gezondheid en van de mensen om me heen en het weggooien van geld. En ik moet eerlijk bekennen dat die smerige plaatjes op de pakjes toch ook een bijdrage hebben geleverd. Niet zozeer omdat ik me bewuster werd van de gevaren van het roken. Nee, door de vragen die ik kreeg van mijn Kabouter. Hoe leg je aan je kind uit dat roken gevaarlijk is en dat die plaatjes de mogelijke gevolgen van het roken laten zien, om dan vervolgens weer vrolijk een sigaret op te steken?

Ik ben er klaar voor om voor eens en voor altijd die sigaretten de rug toe te keren. Het zal niet makkelijk gaan na ongeveer 25 jaar roken. Maar het geheim om je doel te bereiken bestaat slechts uit 1 woord: DOORZETTEN.

Leesplezier II

Op 23 september jl. was ik uitgenodigd voor de boekpresentatie van mijn collega Maarten van Riel. En al sinds het moment dat hij mij vertelde daadwerkelijk een reis te gaan maken op basis van het dagboek van zijn vader, kijk ik al uit naar de release van zijn boek "Op reis met mijn vader (die dood is).

Het was alweer een tijdje geleden dat ik een paperback in mijn handen had, aangezien ik al wat jaren e-readerfan ben. Vooral 's avonds in bed is het een enorm geklungel. En nu moest ik toch echt het lampje vervangen bij mijn nachtkastje. Maar het boek ging ook mee in mijn handtas, mocht het regenen tussen de middag i.p.v. de lunchwandeling, naar het zwembad wanneer Kabouter in het water ligt en ik de tijd ontspannen wil invullen, weekendjes weg.

Wat heb ik genoten van dit boek. Vooral omdat het een mengeling is tussen emotie, humor en historie. Zijn manier van schrijven spreekt me ontzettend aan. Maarten neemt je mee op zijn reis en laat je de plekken zien en meebelevens die hij bezocht, maar laat je ook tijdreizen maken in zijn eigen historie, die van zijn vader en die van de Balkan. En misschien is het omdat ik hem persoonlijk ken, dat ik hem zie praten met de mensen die hij ontmoette. Maar ook heeft hij me verrast door een puber Maarten te leren kennen die zo anders is dan de Maarten die ik als collega ken, of misschien dus helemaal niet ken.

Inmiddels heb ik binnen mijn familie al velen nieuwsgierig gemaakt naar dit boek en zijn de eerste nummertjes al getrokken. Poppetje is de eerste volgende aan wie ik het boek zal doorgeven. Ben je ook nieuwsgierig geworden?

[Bestel dan "Op reis met mijn vader \(die dood is\)" van Maarten van Riel.](#)

Bakkie doen

Vorig weekend zegt Kabouter heel spontaan: "Zullen we een bakkie gaan doen bij Opaps en Omams?" Dat vond ik zo schattig, maar helaas op dat moment niet realiseerbaar. De afstand naar mijn ouders is namelijk net te ver om even spontaan een bakkie te doen.

Ik word me steeds bewuster van die afstand. Niet even een pannetje soep brengen, wanneer een van beide een griepje heeft. Niet even kunnen bijspringen bij een klus in de tuin, waar een paar extra handen best handig zouden zijn. Niet even een knuffel halen, wanneer je daar eigenlijk ontzettend naar verlangt. Niet even aanschuiven, als je hoort dat Muska goulash heeft gemaakt of Papski de lekkerste pannenkoeken met warme appeltjes. Het zijn maar kleine dingetjes, maar het voelt steeds vaker als gemis.

Een klein beetje jaloers ben ik soms, wanneer ik hoor dat Botervliegje en Muska spontaan een stedentripje hebben gedaan, of even samen zijn gaan lunchen. Dan denk ik wel eens, dat zou ik ook leuk hebben gevonden.

Het is dan ook heel fijn dat ook mijn dochters graag bij mijn ouders komen. En wanneer Kabouter zo spontaan met het voorstel van een bakkie doen komt, moet ik daar direct op inspelen en plan met mijn ouders dat we het volgende weekend een dagje naar ze toe komen. Heerlijk samen een bakkie doen, fijne gesprekken, wat ondernemen, een hapje eten, lekker veel knuffelen en dan 's avonds weer tevreden richting huis.

Parents: were life begins and love never ends.

Bron foto: www.kopje-koffie.nl

Opmerkingen

Julia

29.08.2016 20:10

Zo waar en mooi verwoord.

Roken is zo II...

Week 1

Ja, ik hoorde jullie allemaal al denken bij mijn bericht dat ik gestopt ben met roken: "Hoe lang zal ze het deze keer volhouden?" Nou in ieder geval al 1 week. En ik kan jullie zeggen, het was een lastig weekje:

- bloed sjagerijig;
- niet vooruit te branden;
- constante honger;
- slecht slapen.

Dus de afkickverschijnselen zijn deze keer niet aan mij voorbij gegaan. Om mezelf te beschermen ben ik verleidingen uit de weg gegaan. Geen rokers om me heen en geen alcohol nuttigen. En zie hier... week 1 heb ik overleefd.

Op mijn telefoon heb ik de Quit smoking Buddy geïnstalleerd. Op dit moment ben ik 8 dagen en 4 uur gestopt met roken, heb ik al € 53,40 bespaard en 161 sigaretten niet gerookt. De laatste tip van mijn coach is: "Het is verstandig om nog even uit de buurt te blijven van rokers. Het zien van een sigaret maakt het alleen maar lastiger."

En dat kan ik zeker beamen. Gisteren was ik met Poppetje in de bios en na afloop stak ze een sigaret op. En dan ben ik in eerste instantie verward. Want ik moet dit nu toch vies vinden, ik moet nu toch zeggen bah wat stinkt die sigaret? Maar nee... ik vind het weer lekker ruiken en adem nog maar een lekker diep in.

Ik heb in 1 week tijd ook al gezondheidsmatig enkele doelen bereikt volgens mijn Quit Buddy:

- Mijn huid is haar grijze gloed kwijt en oogt al weer gezonder. Ook mijn haar valt minder snel uit.
- Mijn ademhaling is sterk verbeterd.
- Alle nicotine is inmiddels uit mijn lichaam, ik kan beter proeven en ruiken.
- Mijn longen ruimen slijm en overige rookresten op.
- De hoeveelheid koolmonoxide in mijn lichaam is de helft minder.
- Mijn hartslag en bloeddruk zijn gedaald naar normaal niveau.

Ik zeg goed bezig en vooral doorgaan.

Doktertje spelen

Wanneer komt het moment dat je zegt tegen je kinderen: "Doktertje spelen mag, maar alleen nog maar op poppen en niet meer bij elkaar."

Dat moment is bij mij afgelopen weekend gekomen. Aanleiding; met Kabouter naar de huisartsenpost voor een bloedend oor door een thermometer. Samen met een vriendinnetje op de slaapkamer doktertje spelen en de temperatuur opnemen. Alleen in plaats van de speelgoedthermometer de echte thermometer pakken (die toch echt hoog bovenop een kast lag) en deze in het oor stoppen.

Kabouter kwam direct naar me toe met de mededeling dat er bloed uit haar oor komt. Natuurlijk in eerste instantie gespeeld verbaasd hoe dat dan toch mogelijk is. Maar na aandringen is toch de waarheid boven tafel gekomen.

Nadat ik eerst tegen beide meiden te keer ben gegaan over de gevaren van deze actie, heb ik de huisartsenpost gebeld en daar konden we in de middag terecht.

En dan zit je daar bij de huisartsenpost. Tussen allemaal hoestende, snotterende, ziek en zelfs ellendig uitziende mensen. En zoals altijd kom je niet op de afgesproken tijd aan de beurt. Om precies te zijn 1,5 uur later. Kabouter had gelukkig geen pijn en had verder geen klachten. Het bloeden was gestopt. Maar de verveling sloeg toch redelijk snel in.

Geen enkele speelmogelijkheid voor de kinderen ingericht. De drankautomaat was leeg, dus iets te drinken was ook niet te verkrijgen, niet eens een glaasje water. En dan dat knagende gevoel van de hoop dat er niets beschadigd is aan de gehoorgang van Kaboutertje. Nou ik kan jullie zeggen, dan duurt wachten behoorlijk lang.

Toen we dan eindelijk naar binnen werden geroepen en de dokter in Kabouters oor kon kijken werden we gelukkig snel gerustgesteld. De thermometer had een wondje voor het trommelvlies gemaakt, maar verder geen beschadigingen.

Blij met het goede nieuws en de frisse lucht diep inademend heb ik meteen met Kabouter afgesproken dat de enige patiënten die zij en haar vriendinnen vanaf nu mogen onderzoeken, de vele poppen zijn die we thuis hebben. En de thermometer heb ik toch maar even een ander plekje gegeven.

Opmerkingen

Kabouter

10.10.2021 18:00

Hee dat ben ik!

Automonteurkje

Zoals ik al een keer eerder zei, geniet ik van de vrijheid die het hebben van een eigen auto heeft. En ik doe mijn best om Juwel zo goed mogelijk te behandelen. Ik wil immers dat hij mij daar brengt waar ik naartoe wil, zonder horten of stoten. Toch is Juwel niet meer de jongste en het kan dan natuurlijk gebeuren dat er wat slijtage plaatsvindt.

Zo ook afgelopen week toen ik bij mijn werk aangekomen mijn raam niet meer dicht kreeg. Gelukkig was het goed weer en staat Juwel op het terrein van het bedrijf, dus kon ik gewoon mijn uren maken en meteen een afspraak maken bij de garage.

Maar ja waar? Mijn vaste adresje zit in Deurne en om daar nu helemaal naar toe te rijden met een raam dat niet dicht gaat is geen optie. Dus via het internet op zoek naar een garage dicht bij huis. Gelukkig staan er bij de meeste websites ook recensies, dus die kon ik dan vergelijken en daarop mijn keuze af laten hangen. Zo gezegd zo gedaan. Garage gebeld en een afspraak gemaakt direct na mijn werk.

Daar aangekomen wordt ik te woord gestaan door een heel vriendelijke man, die mij een lieverd vindt, want ja zo noemt hij mij en me zelfs nog aanbiedt me ergens naar toe te brengen. Gelukkig heb ik twee gezonde benen, heb ik van mijn ouders geleerd niet bij vreemde mannen in de auto te stappen en was het ook nog eens lekker weer. Dus deze lieverd ging te voet op pad. Na een kwartier ging mijn telefoon, de vriendelijke automonteur die me vertelde wat de kosten zouden zijn en of ze de reparatie konden uitvoeren. Mijn gezonde benen begaven het bijna bij het horen van het bedrag, maar ja niet repareren was geen optie, het zou die avond gaan regenen en met een open raam Juwel aan de straat zetten is vragen om nog meer ellende. Dus na akkoord te hebben gegeven, ging ik verder op pad richting huis.

De volgende dag kon ik de auto tussen 9.00 - 14.00 uur ophalen. Tijd genoeg, dus eerst relaxed ontbijten. Rustig aan douchen. Kabouters haren kammen en vastzetten. Samen op ons gemakje naar het winkelcentrum lopen in gezelschap van mijn lieve vriendinnetje. Lekker even shoppen. En dan op naar Juwel.

Rond 13.00 uur liepen we de straat van de garage in en vanaf een afstand zag ik hem al staan. Met een gesloten raam, dus dat is goed gegaan. De lieve automonteur begroette ons met een brede glimlach. En Kabouter werd ook lieverd genoemd. Tijd om af te rekenen en de sleutel te overhandigen. Deze twee lieverds kregen een handkus van de lieve automonteur en stapten vervolgens de auto in. Even checken natuurlijk hoe mooi en geleidelijk het raam open en dicht zou gaan.

Tja helaas.....Een tenenkrommend geluid kwam er uit Juwels deur bij het laten zakken en dichtdoen van het raam. Daar werd deze lieverd natuurlijk niet zo blij van. Dus hup beide lieverds weer uit de auto naar de lieve automonteur om te vragen hoe het kan dat niemand dit gehoord heeft en dat het niet acceptabel is de auto zo mee te geven na een reparatie van een aanzienlijk bedrag.

De nu iets minder blij kijkende automonteur liep mee naar de auto om het geluid ook even te beluisteren en gaf aan dat er vandaag niets meer aan gedaan kon worden. Maar er zit uiteraard garantie op en ik moest het maar even een week aan kijken, misschien moest hij nog even soepel lopen.

Op dat punt heb ik even heel diep in- en uit geademd, ook nog even tot tien geteld en op een overdreven lieve manier aangegeven dat ik maandag zou bellen voor het maken van een nieuwe afspraak. Ik heb de auto immers nodig en het raam ging dicht. Prettig weekend!!!

Maandag heb ik in mijn agenda gekeken om te zien wat voor afspraken ik die week gepland had staan, zowel prive als op mijn werk en na te hebben afgestemd met de manager besloten om woensdag thuis te werken, dan kon ik ook meteen mijn Juwel wegbrengen.

Automonteurkje gebeld en aangegeven dat ik woensdag de auto kom brengen, zodat het raam in orde kon worden gemaakt. En hoe voorspelbaar, woensdag was moeilijk, moeilijk. Maar deze lieverd liet zich niet van de wijs brengen. Woensdag was mijn enige mogelijkheid ik zou de auto al vroeg brengen en dan net voor sluitingstijd weer ophalen, dan hadden ze de heeeeeeee dag de tijd om ernaar te kijken. Met wat zuchten en kreunen ging automonteurkje akkoord.

Zo gezegd, zo gedaan en om 16.00 uur gaat mijn telefoon dat Juwel klaar staat. En deze keer was ik tevreden. Het raam ging geleidelijk open en dicht, zonder vreemde geluiden of haperingen. Zoals het hoort. Ik bedankte me bij automonteurkje, die me nu mevrouw noemde en mijn hand schudde. Zou ook kunnen komen doordat de vader van Kaboutertje mij naar de garage gebracht had.

Een volgende keer laat ik me in ieder geval niet meer leiden door recensies op het internet. Maar ga ik even rondbellen bij kennissen die me tips kunnen geven voor de juiste garage. En dit automonteurkje ziet mij niet meer terug. Tenzij er uiteraard binnen de garantietermijn nog gekke dingen gebeuren met mijn raam, maar daar ga ik maar niet vanuit.

Burendag

Zo'n ruim 3 weken geleden kwamen de buurtmama's gezellig bij elkaar met als doel in gesprek te komen met de gemeente om de buurtspeeltuin een opfrisbeurt te geven. Helaas konden niet alle buurtmama's erbij aanwezig zijn of moet ik zeggen gelukkig? Want al snel werd het een enorm kippenhok en werd er onsamenhangend gediscussieerd, vlogen de ideeën door de kamer en werd er ondertussen ook nog met grote regelmaat afgeweken van het oorspronkelijke onderwerp waarvoor we bij elkaar waren gekomen.

Een van die onderwerpen was de Burendag. Burendag is een initiatief van Douwe Egberts en het Oranje Fonds. Het is een jaarlijks terugkerend feest dat je samen viert met je burens en de buurt op de 4e zaterdag in september. Het is een dag waarop je gezellig samen komt en waarbij veel mensen iets goeds doen voor elkaar en de buurt. Een moment om elkaar eens te ontmoeten en te leren kennen. Dit jaar viel Burendag op 24 september. Dus veler reactie was: veel te kort dag. Maar een van de buurtmama's was ervan overtuigd dat als we het maar klein houden het heus wel mogelijk is om het in 3 weken voor elkaar te boksen. Zeker met een beetje hulp van de gemeente en Sport & Welzijn, die ook bij het overleg aanwezig waren. En uiteraard met wat hulp van de overige buurtmama's.

Dus het buurtspeeltuinoverleg eindigde in een takenverdeling onder 3 buurtmama's met betrekking tot de Burendag. En een van die buurtmama's was ik. Mijn taak was om de flyers te maken. Ons gemeentecontact zou uitzoeken om hoeveel huizen het gaat in onze buurt, zodat ik voldoende flyers zou printen. Twee dagen na het overleg ontvang ik een App van organisatiemama, dat ze helaas de 24e moet werken en de organisatie daarmee graag zou willen overdragen aan mij. Dat zag ik niet zitten. Aangezien mijn leven al redelijk vol zit en het toch echt erg kort dag is, lijk ik niet de geschikte persoon om dit op me te nemen. Hoe leuk ik het ook vind om evenementen te organiseren en uitdagingen aan te gaan. Gelukkig heb ik tijdens het overleg goed om me heen gekeken en onthouden dat een van de buurtmama's, die ik die avond voor het eerst ontmoette terwijl ze 4 deuren verder woont, graag betrokken wilde zijn bij de organisatie. Dus rollen opnieuw verdeeld en nu waren het er nog maar 2.

Een paar extra taken op me nemen moest geen probleem zijn. Een overleg met organisatiemama2 gepland om het een en ander even goed af te stemmen. Gemeentecontact ook uitgenodigd om de mogelijkheden te bespreken en ook hier weer taken te verdelen. Mijn takenlijstje werd alweer wat langer. Maar ook nog steeds te overzien. Als doorgewinterde notulist een verslag gemaakt van wat er besproken is, eerste voorstel van de flyer en ook nog een goed gejatte poster naar het organisatie-team gestuurd en zo begon het al ergens op te lijken.

Twee weken voor de grote dag nog een overleg om de puntjes op de i te zetten. En hierbij besloten het maar heel eenvoudig te houden. Koffie, thee en sap. Een springkussen voor de kids. Alles bij de speeltuin. Wat statafels. Een tent mocht het regenen. Een lange tafel voor het drinken. En we zouden bij het uitdelen van de flyers de burens verzoeken wat lekkers mee te nemen. Eerst maar eens kijken of er voldoende animo zal zijn en dan pakken we het volgende jaar wat groter aan.

Daar ging ik dan op pad met de flyers, organisatiemama2 zou later aansluiten omdat haar partner nog niet thuis was en ze de kinderen niet alleen thuis kon laten. Ik had me voorgenomen overal aan te bellen en iedereen persoonlijk uit te nodigen. Voor het donker zou ik toch 150 huizen moeten kunnen afwerken, ik had zo'n 2,5 uur de tijd. Fout.... Bij iedere deur die open werd gedaan stelde ik me voor en vertelde kort en krachtig wat ik kwam doen, om vervolgens de flyer te overhandigen. De meeste burens lachten vriendelijk, bedankten zich voor de uitnodiging, reageerden enthousiast over het initiatief, zouden kijken of ze nog geen andere plannen hadden en we wensten elkaar een prettige avond. Maar sommige burens waren zo enthousiast dat er nog net geen stoelen en een kopje koffie bij werden gehaald. Reuze gezellig natuurlijk en ook hoopgevend voor de Burendag, maar mijn planning raakte enorm in de war. En daarbij kwam dat organisatiemama2 wel erg lang op zich liet wachten.

Na 2,5 uur begon het te schemeren, was mijn keel uitgedroogd van al het praten, hadden mijn voeten geen zin meer om een stap te zetten en oh ja, ik moest ook nog mijn koffers inpakken voor een weekendje weg (die verhalen komen later). Dus met de restant stapel flyers naar organisatiemama2 met het verzoek de laatste straat de volgende dag te doen, want dat ging me echt niet meer lukken.

Een paar dagen voor de grote dag toch nog maar even App contact met organisatiemama2 over de planning van zaterdag. Hoe laat zouden alle spullen afgeleverd worden bijvoorbeeld? Hoe gingen we het doen met de versiering? Over het aflevertijdstip kon nog geen concreet antwoord worden gegeven, ze zouden nog contact met haar opnemen. Okay, ik zou toch net even wat meer duidelijkheid willen, maar goed.. let it go, let it go... zing ik mezelf toe, dat behoorde namelijk niet tot mijn taken. En de versiering konden we dan doen zodra alles klaar stond.

En gisteren was dan de grote dag. 's Ochtends nog even verse spullen gehaald voor mijn lekkere bijdrage en nog wat snoepgoed voor de kids op veler buurtmama's verzoek. En daar staat dan plotseling een vrachtwagen in de wijk. Organisatiemama2 staat voor de deur of ik mee wil kijken waar alles neergezet moet worden. Prima, samen even de indeling bepaald en dan weer snel terug naar mijn hapjes. Om 11.00 kwam Kabouter met mijn ex, want ik had Kabouter beloofd dat ze mee mocht helpen met de versiering. App naar de buurtmama's gestuurd of er nog anderen zin hadden om te komen versieren en daar ging ik dan richting speeltuin, met ballonnen, slingers, plakband, touw en een schaar. Onderweg kwam ik een van de buurtmama's tegen die enthousiast aansloot bij versierteam. Nou dat begon er al aardig op te lijken. Nu maar hopen dat de opkomst goed zal zijn. Aan het weer zou het niet liggen, dat was ons goed gezind.

En nu ik hier zo zit te schrijven kan ik heel tevreden zijn over gisteren. De eerste Burendag ooit georganiseerd in West. Enthousiaste burens. Vele kwamen met lekkers aan. De kinderen amuseerden zich super op het springkussen. Mijn taak als ordehandhaverspringkussen ging me goed af samen met een van de buurtmama's die dat ook heel goed kan. Zelfs de wethouder kwam een handje schudden. En na vele complimenten van de buurtbewoners was ik best een beetje trots.

Ik zit nu al vol met ideeën voor volgend jaar. Uiteraard beginnen we dan veel eerder. Zorgen we ervoor dat het organisatie team een stuk groter is. Via de gemeente, Sport & Welzijn, Wijk idee Team en de woningbouw alle mogelijkheden inventariseren. En ...ho stop die rol wil ik mezelf helemaal niet toebedelen. Ik hou het wel weer bij de flyers en de posters. En ja, volgend jaar zonder schrijffouten, want dan hebben we immers langer de tijd.

Lille

Op uitnodiging van mijn werkgever heb ik samen met zo'n 220 collega's en wederhelften een weekend lang Lille mogen ontdekken en beleven.

Eens per 5 jaar maakt het hele bedrijf een jubileumreis. En voor mij was dit de eerste keer. Ik had er al veel van gehoord. Want iedereen die al eerdere jubileumreizen hadden meegemaakt, waren vol van verhalen over de voorgaande edities. Dus ik had hoge verwachtingen.

Op donderdag avond, nadat ik mijn rondje had gedaan voor de uitnodigingen van Burendag, nog even snel mijn koffertje ingepakt. En, wat een verademing, zonder enige stress. Kabouter bleef al een nachtje eerder bij haar vader slapen en de rest van het weekend ook. En Poppetje die is oud genoeg om een weekendje alleen thuis te zijn. Dat vonden we op die leeftijd toch allemaal gaaf. Dus met een gerust hart was ik op vrijdagochtend klaar voor vertrek.

Met 3 touringcars vertrokken we richting Lille. Onderweg zat de stemming er in mijn bus al snel in en werden er zelfs ouderwets kinderliedjes gezongen. Met enige zorg toch nog even bij mijn collega gecheckt of we onze kinderen wel echt thuis hadden gelaten, maar al gauw gerustgesteld, want het kinderliedjeskoor bestond enkel uit vrolijke collega's.

Een tussenstop gemaakt bij de indrukwekkende [Scheepslift van Strépy-Thieu](#). Wat voel je je dan in zo'n enorm bouwwerk klein. Met een hoogteverschil van 73 meter, waar ik me zo uit de losse pols geen voorstelling van kan maken, maar als je dan daadwerkelijk in de lift zit je realiseert hoe hoog dat is. Een bijzondere ervaring.

Na de tussenstop weer door richting Lille waar een hotelkamer voor mij gereserveerd was in het [Suite Novotel Lille Europe](#). Kamer 1103, "penthouse" rechtsboven in de hoek. Een kamer voor mij alleen. Met een heerlijk 2-persoons bed en een badkamer met douche en bad. HEMELS!! Ook stond er een bankje in mijn kamer. Alleen was dat bankje opgemaakt als bed. Als logeerbed? Of om de beddendans te doen? Ik weet niet welke verwachtingen men van mij had bij het opmaken van het logeerbed, maar een weekend weg met collega's lijkt mij niet het juiste moment om te daten. En voor een on-night-stand maakt toch niemand gebruik van een logeerbed, toch? Zou er een onverwachte gast zich aandoen? Nou wat de reden ook was, er ontstond snel een grap onder de collega's, waarbij elke avond gevraagd werd wie er bij mij ging logeren.

Het weekend had een vol programma. Fietstocht door Lille, fietstocht en museumbezoek in het [In Flanders Field Museum](#) in Ieper, Paintball als afsluiter op de maandag. En elke avond als afsluiting van de dag een diner in [Restaurant Omnia](#). Lange gedekte tafels en mijn missie was mengen en collega's leren kennen. Iedere avond heb ik me ergens anders tussen gepropt en heerlijk zitten kletsen met bekende en minder bekende collega's onder het genot van een heerlijk diner en wijn. Veel wijn. Op de tafels stonden de flessen al klaar en werden steeds aangevuld wanneer ze leeg waren en zo ook mijn glas. De bodem van mijn wijnglas bleef steeds buiten zicht. Ik kan jullie niet vertellen hoeveel ik in dat weekend gedronken heb, maar ik kan jullie verzekeren dat het ver boven mijn standaard weekend drankconsumptie uit kwam. Ik voelde me weer even student. Van vrijdag tot en met zondag lekker drinken (okay in mijn studententijd was dat donderdag tot en met zondag). Het werd ook iedere avond wat later dan gewoonlijk. Want tja, je bent nou eenmaal niet ieder weekend in Lille, dus ook het nachtleven beleven hoort daarbij. En door het strakke weekend schema zat uitslapen er niet in. Maar, met kleine oogjes en een rauwe-ik-heb-te-weinig-geslapen-ochtendstem zat ik iedere ochtend keurig op tijd aan mijn ontbijt, klaar voor de dag die ging komen. Je kon precies zien wie er op normale tijden onder de wol waren gekropen en wie tot de vroege uurtjes waren doorgedaan. Maar niemand zat te mopperen, iedereen was opgewekt. De woordgrappen waarmee de nachten werden afgesloten, startten de ochtenden weer met een lach.

Op zaterdagmiddag hebben we allemaal vrij. We mochten van 12.30 tot 18.30 uur helemaal zelf invullen. De een ging shoppen, de ander site-seeing, of even bijslapen, net waar men zin in had. Ik besloot eerst een rondje winkeltjes te doen. Toch altijd leuk om een kleinigheidje voor de meiden mee te nemen en tijdens de fietstour had ik al wat veelbelovende boutiquejes gespot. Ik was redelijk snel geslaagd dus deel twee van de middag kon van start. Ik liep wat door Lille en probeerde zoveel mogelijk de hoofdstraten te vermijden. Kleine straatjes in die prachtige gebouwen geheimhouden. Heerlijk om op deze manier Lille te ontdekken. Onderweg haalde ik een broodje en een flesje water en al wandelend genoot ik van mijn eenvoudige lunch.

Na een tijdje hadden mijn voeten geen zin meer in nog meer kilometers en besloot ik terug te gaan naar het centrale plein van de stad Lille Place du Général-de-Gaulle/Grande Place. Midden op het plein staat het La Colonne de la Déesse. Een gigantische fontein met daarin een hoge sokkel en daarop een beeld van een Godin. Ik zocht een vrij plekje op de rand en verdwyn met mijn muziek op mijn oren en mijn schrijfboekje en pen in de hand in mijn eigen wereldje.

Ik zat nog geen 5 minuten en er stonden 4 kinderen voor mij. Van de leeftijd tussen de 3 en de 8 jaar. Twee jongens en twee meisjes. Met grote ogen kijkend naar mijn kipwrap. Smerige toetjes, vieze kleding in de verkeerde maten. Ik keek ze aan, schudde kort mijn hoofd en draaide ze de rug toe. Jeetje wat maakte dat beeld me verdrietig. Dat jongetje met die grote bruine kijkers en dat schattige lachje is van Kabouters leeftijd. Als ik weer opkijk staan ze bij een tafel aan het terras waar de bezoekers hun borden niet hebben leeggegeten. Uit het niets wordt het oudste meisje in haar nek gegrepen. Ik kan niet verstaan wat er tegen haar gezegd wordt, maar de vrouw kijkt boos en het meisje knikt voor de show en draait in de tussentijd met haar ogen naar het drietal dat op een afstandje staat te kijken en een beetje lacherig doen. Wat de vrouw zegt lijkt geen indruk op het meisje te maken. En inderdaad, zodra het meisje wordt losgelaten rent ze al scheldend en middelvinger opstekend richting het drietal dat enthousiast meedoet. Wat zal er van deze kinderen terechtkomen? Ik ben bang dat dat niet veel zal zijn.

Die middag heb ik vele uren doorgebracht aan de fontein. Mensen bekeken, teksten geschreven, muziek geluisterd, een praatje gemaakt met mijn steeds wisselende burens en genoten van het heerlijke weer in een prachtige stad.

Inmiddels ben ik weer bijgekomen van het weekend. Heb al vele foto's van collega's mogen bekijken, ik weet dat sommige foto's in privé collecties verdwijnen, en samen nagenoten van heerlijke ontspannen dagen. Mooi om te zien hoe je met zo'n grote groep verschillende mensen een weekend lang kan genieten in harmonie. En mijn collega's die vol van verhalen waren over de vorige edities hebben niets te veel gezegd. Het weekend heeft aan mijn verwachtingen voldaan.

Quality-time

Er komt een moment dat je als kinderen denkt: "Wat moet je je ouders nou nog geven voor vader- en moederdag?" En daar liepen Frutsel, Botervliegje en ik een aantal jaren geleden ook tegenaan. Nog meer grappige beeldjes, mooie planten, heerlijke vruchten, foto's van de gezinnen, bedels? Genoeg is genoeg, niemand wordt daar uiteindelijk blij van. Maar niets geven is ook geen optie, want vader- en moederdag kan je niet zomaar aan je voorbij laten gaan. Een dag waarop ze nog eens extra, ja extra, want dat moet je dus niet alleen op vader- en moederdag doen, in het zonnetje worden gezet. Even extra vertroetelen, omdat ze het verdienen.

Lang hebben wij niet over een cadeau hoeven nadenken. Unaniem besloten we dat het mooiste cadeau voor Papski en Mushka Quality-time is. Dus papa- en mamadag was geboren met de vaste verdeling in de ochtend een mooi wandeling met Papski en aansluitend lunchen en in de avond culinair samen zijn met Mushka onder het genot van een drankje en de door ons bereide voor-, hoofd- en nagerechten.

Met dit besluit gingen we ook meteen enkele uitdagingen aan. Maar gelukkig schrikt ons gezin daar niet van terug en gaan we die graag aan op onze eigen creatieve manier.

Uitdaging 1:

Het plannen van een datum. Aangezien we allemaal niet bij elkaar om de hoek wonen en een druk leven hebben, ons werk, gezinnen en veel hobby's, vergt het plannen van een datum enige afstemming. Uit ervaring hebben we geleerd dat begin oktober altijd prima te plannen valt en ook het weer nog de beste kansen biedt. En daarom leggen we inmiddels jaarlijks het eerste weekend van oktober hiervoor vast.

Uitdaging 2:

Een mooie, interessante en vooral nieuwe wandelroute uitkiezen. Lang leve internet, want op die manier kan je vooraf al goed bekijken of een wandelroute aan al onze eisen voldoet. We willen graag diversiteit in de omgeving, niet te ver rijden vanaf ons startpunt en er moet wel een lunchlocatie in de buurt of op de route zijn. Op de dag heeft de wandelroute overigens andere uitdagingen. Want hoe we het ook voor mekaar krijgen. Jaarlijks gaat er wat mis in het volgen van de route aanduidingen. Wij geven uiteraard nooit de schuld aan de organisaties die verantwoordelijk zijn voor de aanduidingen, aangezien wij onze verantwoordelijkheid hierin nemen. Wij hebben wandelroutes al eens achterstevoren gelopen, kilometers aan toe gevoegd (overigens prachtige toevoegingen, hadden we best als tip aan de organisaties door kunnen geven), spontane overgangen naar andere wandelroutes gemaakt en afgelopen weekend hebben we de route bijna 2 keer gelopen. We wijten het verstrooide wandelgedrag aan het voeren van mooie gesprekken en het genieten van de omgeving.

Uitdaging 3:

De culinaire invulling van de avond. Het verdelen van de gangen verloopt altijd in harmonie. Wie het eerst roept mag kiezen en de rest volgt, dat gaat eigenlijk prima. Maar dan wil je natuurlijk wel een bijzondere, verrassende en vooral lekkere gang op tafel zetten. En, ik heb geen idee waarom, maar onderling willen we elkaar ook verrassen en dus is er geen enkele sprake van enige afstemming over de gangen. Het grappige is, dat gaat altijd goed. Gangen passen bij elkaar, variatie genoeg. En terwijl de een zijn/ haar gang staat klaar te maken in de keuken zijn de andere twee heerlijk aan het kletsen met Mushka.

Deze dag is voor mij heel waardevol geworden. Je voert samen eens andere gesprekken. Je bent weer even als gezinnetje bij elkaar. En na afloop voelt het steeds weer als een prachtig nieuw hoofdstuk voor het familieboek. Een familie waar ik trots op ben en ik me gezegend voel er deel van te mogen uitmaken.

Opmerkingen

Lydia

30.10.2016 10:11

Mooi verwoord!

Sport je fit

Een heerlijke quote "Sport je fit" en precies mijn streven.

Met de beangstigende informatie in mijn achterhoofd dat vrouwen minimaal 3.8 kilo aankomen na het stoppen met roken, juist ja minimaal, dus dat betekend in mijn geval minimaal 10 kilo, ging ik ambitieus van start. Onder begeleiding van de fysio aan de hand van een blessureschema conditie opbouwen. Dat houdt in 3 keer per week hardlopen. Niks geen sportschool, maar gewoon lekker in de buitenlucht, wanneer het mij uitkomt.

Om het niet te vrijblijvend te maken, want ja, ik ken mezelf, regelmaat inbouwen. Maandag, woensdag en vrijdag hardlopen. Vervolgens eens experimenteel aan de gang en testen of een ochtendrun haalbaar voor me is. En ja hoor, de ochtendrun was voor mij ideaal. Goede start van de dag en je kan de rest van de dag de hele wereld aan. Zo ging ik enthousiast aan de slag in augustus tot ik in september last van mijn rechter knie kreeg. Mijn conclusie, hardloopschoenen hard aan vervanging toe. Deze waren inmiddels 3 jaar oud en een periode lang behoorlijk intensief gebruikt.

Met mijn oude hardloopschoenen onder mijn arm op naar Gorinchem naar [Run2 Day](#) voor nieuwe. Daar werd een filmpje gemaakt van mijn manier van rennen en op basis van een uitgebreid gesprek zocht ik een nieuw paar uit. Verder kreeg ik het advies mee om mijn rug- en buikspieren wat extra te trainen. En om shin splints te voorkomen (aangezien mijn scheenbenen wat gevoelig aanvoelen na het hardlopen) de spieren rond het scheenbeen extra trainen.

Resultaat even een stapje terug in mijn hardloopschema, via een collega gestart met een rug-en buikspier challenge van 30 dagen en mijn tanden tegenwoordig op 1 been poetsen.

Gevolg na enthousiast aan de gang te gaan met hardlopen toch weer last van mijn rechter knie. Na 3 dagen challenge schiet het in mijn rug toen ik ... ja let op...de telefoonlader van de bank pakte. Dus hoezo sport je fit?? En het is echt niet zo dat ik al jaren niets aan sport doe en mijn lijf gilt "WTF doe jij nou opeens!!"

Maar ik laat me niet zomaar uit het veld slaan. Op advies van de huisarts maar even een maand niet hardlopen, maar lekker wandelen en fietsen. En mijn rug is gelukkig weer flexi dankzij een paar dagen rondlopen in een walm van Midalgan.

Nu weer even een nieuw ritme inbouwen in de avonduren voor een wandel- of fietsrondje. De challenge heb ik weer opgepakt, maar wel in mijn eigen ritme, ik denk dat het een 60 dagen challenge wordt. En het tandenpoetsen op 1 been is automatische geworden, dus daar ga ik gestaag mee door. Want ondanks al die lichamelijke klachtjes ben ik kilo's kwijt in plaats van aangekomen. En dat was toch mijn eerste streven. En dat fit voelen komt vast ook nog. Want zoals Barry Stevens vroeger al zei: vooral doorgaan.

Heerlijk avondje

Ja, ook dit jaar was het heerlijk avondje gekomen. Maar deze keer voor het eerst in mijn 40 jaar niet voor mij. Want ook dat hoort bij gescheiden leven, feestdagen worden verdeeld. En dit jaar waren mijn meiden dus niet bij mij.

Dat was wel een dingetje moet ik toegeven. Niet voor mijn meiden, want die zouden gewoon een te gekke avond hebben en geen tekort aan cadeautjes hoeven vrezen. Nee voor mezelf. Want ik hou zo van tradities en pakjesavond is er daar toch ook eentje van. Want de traditie die ik van thuis uit heb meegekregen, heb ik altijd met mijn eigen gezin voortgezet.

De avond startte dan met een uitgebreid diner. En het ene jaar was dat gourmetten en het andere jaar 3-gangen aan de hand van een gezamenlijk opgesteld diner. Wanneer de buikjes dan rond waren gingen de kinderen naar de slaapkamers gezellig Sinterklaasliedjes zingen. In mijn jeugd werd de zang op een gegeven moment begeleid door de platenspeler. Mijn meiden hebben YouTube. In de tussentijd ging ik (vroeger Mushka) even "de keuken opruimen" en als alles dan beneden "op orde" was dan zongen we uit volle borst met z'n allen.

Na het hele repertoire doorlopen te hebben ging de jongste dan beneden spieken of de Pieten ons huisje niet voorbij waren gegaan. En dan was het natuurlijk uitpakken geblazen en pepernoten, boterletter en nog veel meer zoetigheid eten, tot je er misselijk van was.

En als alle pakjes dan waren uitgepakt, gingen we de straat op en gilden heel hard: "DANK JE WEL SINTERKLAAS EN ZWARTE PIET!"

Dit jaar dus niet. Dit jaar heb ik een heerlijke avond doorgebracht in de bios met mijn lieve vrienden. En volgend jaar zetten we de traditie gewoon voort, want een jaartje overslaan hoeft niet te betekenen dat je tradities moet laten varen. Nee, tradities zijn er om in ere te houden.

True love

Liefde kan je uitdrukken in vele talen met de woorden zoals:

- Ik hou van jou
- Ich liebe dich
- I love you
- Je t'aime
- Te quiero
- Ti amo

Maar ware liefde heeft geen woorden nodig.

Ware liefde zit hem in een gebaar, in een tedere blik, in een helpende hand, in een streling over de wang, in een liefdevol kusje, in een speelse glimlach of een ondeugende opmerking.

In net dat ene kleine gebaar dat je hart sneller doet kloppen en je een warm gevoel geeft, omdat je bijzonder bent, waardevol en onmisbaar.

Voor mijn Papski en Mushka, omdat jullie liefde voor elkaar mij zo ontzettend ontroerd.

Bron foto: daten.nl

Opmerkingen

remco

27.05.2017 04:48

Lekker lezen zo op de zaterdagochtend.

paps

18.12.2016 12:32

Ontroerend. Teveel lof? Is het na zoveel jaren samen juist de ander die de details vooral ziet. Dank je wel.

Parvin

13.12.2016 16:01

Mooi Linda !

Kerstgroet

Kerst is voor mij een periode met een grote diversiteit aan gevoelens.

Dankbaar voor de lieve mensen die in mijn leven zijn, verdrietig voor de genen die we moeten missen, blijdschap voor de cadeautjes die je geeft en mag krijgen en het opgeblazen gevoel na alle kerstdiners. Maar ook rust. Op de een of andere manier daalt er altijd een vredig magisch gevoel over me heen tijdens de kerstdagen.

Kerst vier ik samen met familie, omdat we dit altijd zo hebben gedaan en omdat het voor mij voelt alsof het zo hoort. Ieder jaar hoop ik weer dat we allemaal bij elkaar zullen zijn, om te genieten van elkaars aanwezigheid, verhalen, discussies en grappen. En samen te genieten van al het lekkere eten en drinken.

Ik wens jullie allen bijzondere feestdagen:

May your Christmas be extra special
With lots of surprises in store
With all the magic the season can bring
And all you've been hoping for

Merry Christmas

Happy new year

Het nieuwe jaar is begonnen. En dat zet mensen altijd weer aan het denken. Wat ga ik dit jaar anders of beter doen dan in het voorgaande jaar? Juist, de goede voornemens. En natuurlijk heb ik die ook. Ook ik wil dit jaar meer gaan sporten, minder eten en dus afvallen en noem ze maar op de standaard voornemens die in iedere top 10 van de goede voornemens staan.

Mijn motto voor 2017 is LET IT BE. Maak je eens wat minder druk, laat een ander die fout nou gewoon maken, zodat hij/zij er zelf wat van leert, tel eens tot 10, voordat je reageert, of nog beter, slaap er eens een nachtje over en reageer dan milder. Laat je niet zo op de kast jagen. Dit motto moet me wat meer rust geven. Of beter gezegd die vervelende controlfreak die in mij huist.

Als is terugkijk op 2016 kan ik tevreden zijn. Natuurlijk was het niet perfect. Nobody and nothing is. Dat geeft uitdagingen voor het nieuwe jaar. Mijn dieptepunt was de uitslag bij de neuroloog, waarin zij mij mededeelde dat er een CIS (Clinically Isolated Syndrome) in mijn zenuwstelsel te zien is op de MRI. Het heeft me moeite gekost om daar een positieve draai aan te geven. Maar nu, zo aan het einde van het jaar, heb ik het een plekje kunnen geven en ben ik er niet meer dagelijks mee bezig of beangstigd het me niet meer 24/7. Mijn hoogtepunt was het verjaardagsfeest van Pop en mij, waar ik jullie al eerder over heb verteld in mijn allereerste verhaal naar jullie "Even voorstellen". Maak plezier met de mensen die je lief hebt, dat geeft het leven extra kleur.

Voor dit nieuwe jaar wens ik jullie een jaar vol vreugde en zonneshijn, zodat je elke dag opnieuw vrolijk en gelukkig kunt zijn.

Opmerkingen

Lydia

01.01.2017 20:45

Goed motto! En weer mooi geschreven.

2017

Winterwonderland

Vanmorgen liep ik van de sportschool naar huis de vandaag uit te voeren huishoudelijke klussen op te sommen en in te delen in een logische volgorde, zodat ik de dag zo efficiënt mogelijk zou doorkomen en goed kon combineren met de nodige ontspanning en plezier met mijn meiden toen ik me plotseling iets realiseerde.... Boven mij zag ik een stralend blauwe lucht en het zonnetje verwarmde me heerlijk. Ik betrapte me er keihard op dat ik vergat te genieten.

Eenmaal aan de ontbijttafel kwam ik met een gewijzigde dagplanning. Deze prachtige dag konden wij niet aan ons voorbij laten gaan en mijn meiden waren het er daar volledig mee eens.

Als de winter nadert denk ik al jaren OH NEE!! DIE KOU!! GLADHEID!! ELLENDE OP DE WEG!! Ik krijg het al koud bij de gedachte alleen en voel spontaan de winterblues opkomen.

Maar met dagen als vandaag is het gewoon puur genieten. Met zijn drietjes zijn we de auto ingestapt op naar de Kralingse Plas. Doel rondje om de plas lopen en afsluiten met warme choco en een stuk appeltaart bij de Schone Lei.

Met ons waren er velen die aan het genieten waren van de stralende zon, de aangename temperatuur en het schitterende winterse aangezicht. Hier en daar schaatsers op de plas, die zich niet lieten afschrikken door de waarschuwborden dat het betreden van het ijs op eigen risico is. Honden, waaraan je het plezier van het buiten zijn kon aflezen en die een glimlach op onze gezichten brachten. Kinderen die door het gooien van stokken en stenen op het ijs testten hoe dik het ijs is. Hardlopers die ondanks de drukte hun ronde maakten. Verliefde stelletjes die hand in hand van de schilderachtige omgeving genoten.

Na vandaag moet ik nog een voornemen toevoegen aan mijn lijstje van begin van het jaar. Vanaf nu ga ik me bij het naderen van de winter verheugen op dergelijke prachtige winterdagen. Zodat de winter voor mij ook een seizoen wordt om naar uit te kijken.

Happy Valentine Day

Valentijnsdag... de dag van de liefde. Wat is liefde? In de van Dale staat warme genegenheid, oprechte en warme belangstelling, het prijs stellen op.

Liefde voor je familie, je medemens, je omgeving, de natuur en vooral voor die kleine dingen die dat gevoel van warme genegenheid, oprechte en warme belangstelling en het op prijs stellen van teweeg brengen. We staan daar te weinig bij stil en daarom vind ik een dag als Valentijnsdag waardevol. Voor velen toch weer even een bewustwording van wat liefde nou voor iemand betekent.

Er gaan verschillende verhalen over de oorsprong van Valentijnsdag.

Het ene verhaal zegt dat de oorsprong van Valentijnsdag terug gaat tot in de 3e eeuw na Christus. Waar in Rome een priester genaamd Valentinus leefde. Valentijnsdag zou ter nagedachtenis zijn aan Valentinus, de priester die bekend stond om de goede daden die hij deed voor zieken, ouderen en armen. Valentinus genas de blinde pleegdochter van Asterius, stadhouder van Rome. Asterius was hem zo dankbaar dat hij zich bekeerde tot het Christendom en direct alle christelijke gevangenen vrij liet. Voor keizer Claudius II was dit genoeg reden om op 14 februari 270 Valentinus te laten onthoofden.

Een heel ander verhaal is dat omstreeks 14 februari de vogels met paren beginnen. En ook bij mensen zou de 'paringsdrang' op die dag de kop op steken.

Er zijn ook bronnen die zeggen dat Valentijnsdag een afgeleide is van het Romeinse Lupercalia feest. Lupercalia werd op 15 februari gevierd ter ere van vruchtbaarheidsgod Lupercus.

Welk verhaal nu het ware verhaal is en of Valentijnsdag valse romantiek is. Feit is dat er even extra aandacht is voor de liefde. En als er in de wereld wat meer liefde was, hoeveel mooier zou deze dan toch zijn!

Daarom wil ik op deze dag een beetje liefde de wereld insturen, zodat deze in ieder geval voor één dag een stukje mooier is.

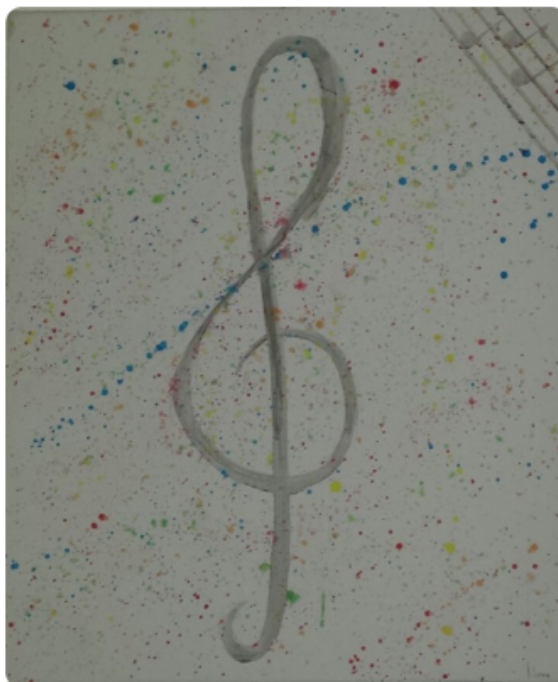

Als muziek in mijn oren

Zolang ik me kan herinneren speelt muziek een rol in mijn leven. Dat begon al bij de slaapliedjes die Mushka en Großmutter voor ons zongen voor het slapen gaan. Of de radio die altijd aan stond. En de piano in huis. Papski die op zondag de klassieke zender op de radio aan had staan en dan met zijn ogen dicht van de muziek zat te genieten. Of juist van de swingende klanken van Otis Redding, waar Botervliegje en ik dan de gekste dansjes op deden.

Traditioneel kerstliedjes zingen op kerstavond, terwijl Großmutter achter de vleugel zat en voor de muzikale begeleiding zorgde.

Onze eigen liedjes maken van bestaande nummers van Lenny Kravitz tijdens het afwassen, zodat die verplichting toch een hoop plezier bracht. Of de, voor ons gevoel lange, wandelingen opleuken door liedjes te zingen.

En dan de pianolessen. Een verplichting, zo voelde het voor me. Elke dag een kwartier oefenen, wat was dat lastig op te brengen, wanneer je ouders vinden dat het bij je opvoeding hoort. Terwijl ik nu denk, had ik maar een uur per dag geoefend dan kon ik nu weer achter mijn eigen piano gaan zitten en zelf muziek maken en heerlijk verdwijnen in een wereld van klanken. Tja, nooit te oud om te leren en dus de hoogste tijd om dat maar eens op te pakken.

En het schuurtje bij mijn ouders. Waar geen dag voorbij ging dat er geen muziek uit kwam. Frutzel samen met zijn vrienden hele avonden jammen. Het schuurtje was een begrip bij ons in het dorp en wat was ik daar altijd trots op. Iedereen was welkom bij ons.

En nu ik mijn eigen plek heb is muziek nog steeds niet weg te denken. Wanneer ik zelf de muziek niet aan heb staan is het Pop die prachtig aan het zingen is, of me weer kennis laat maken met allerlei onbekende, geweldige talenten. Of Kabouter die op YouTube haar favorieten opzoekt, meezingt en meedanst. Met z'n drietjes de soundbar vol open, sorry buren, en door het huis dansen. Maar ook op de bank met mijn ogen dicht, ik heb het afgekeken van Papski, wegdromen bij klassieke muziek.

Muziek hoort in mijn leven. Ik word blij wanneer ik getraakteerd wordt op nieuwe sounds door mijn omgeving. Mijn playlist is inmiddels gevuld met mooie juweeltjes en ik ga gestaag door met het verzamelen van juweeltjes.

Music is a piece of art that goes in the ears straight to the heart.

Lekker gewichtig

Ik heb levenslang...

En dan heb ik het over het letten op mijn gewicht. Want jeetje wat vind ik eten heerlijk. Dus moet ik ervoor zorgen dat ik balans vind in het genieten van lekker eten en de nodige beweging, want, jaja, ieder pondje gaat door het mondje.

Zeker na een vakantie periode. Een paar dagen bij Papski en Mushka, waar we weer lekker vertoeteld worden met lekkernijen, tijdens fijne gesprekken. En daarbij moet ik wel even toevoegen dat het weer ons niet al te best gezind was, anders hadden we wat meer tijd buiten doorgebracht.

Zaterdag, i.p.v. de gebruikelijke vrijdag, op de weegschaal was dan ook weer keiharde realiteit, een paar onsjes erbij. Dus de weekboodschappen wat bewuster doen. Maar wel een koekje, want dat hoort toch bij de koffie. En een zak chips, gezellig bij de film 's avonds. Oh de toetjes zijn in de aanbieding, dat vinden de meiden vast lekker na het avondeten, en ik trouwens ook. Maar voor de rest alleen maar gezonde dingen, groente, fruit, noten ed.

Gezond snoepen... wie dat verzonnen heeft is in ieder geval geen snoepkont. Want als ik aan snoep denk, dan denk ik aan suikers, zoetigheid en dus vooral ongezond. Hoe zou ik het beter kunnen noemen. Gezond snaaien, gezond tussendoortje, gezond....? Lastig. Maar we weten gelukkig allemaal wat ermee bedoeld wordt. En ik doe heus wel mijn best om naar de fruitschaal te lopen wanneer ik trek heb in wat lekkers, want ja fruit is ook lekker. Maar is dat dan ook waar ik zin in heb, of eigenlijk toch liever dat koekje dat nog over is na het koffie drinken.

Ik ben me ervan bewust dat ik weer wat strenger moet zijn met mezelf. Want ik weet dat wanneer ik bij lekkere trek een stuk fruit pak in plaats van dat koekje, dat beter is. En ook weet ik wanneer ik dat even doorzet, ik net zo veel of zelfs wel meer van dat stuk fruit geniet dan wanneer ik dat koekje eet.

Gelukkig heb ik de discipline van het sporten wel onder controle. 3 Keer in de week ga ik nu naar de sportschool. Ik had niet verwacht dat ik het zo leuk zou vinden. Er hangt een fijne ontspannen sfeer in de sportschool en dat helpt natuurlijk ook. Resultaten heb ik inmiddels in centimeters. Ik hoop dat de kilo's er ook aan gaan geloven. Maar ook hier zijn geduld en discipline de sleutelwoorden.

De Reünie

Allemaal mooie mensen

1988 de afscheidsfuif bij een van de klasgenootjes thuis, een feestje om nooit te vergeten. Eerst allemaal wat terughoudend, groepjes bijelkaar kletsen, lol maken, spelletjes doen en dansen. En hoe dichterbij het einde van de avond naderde hoe stiller we werden. We realiseerden ons opeens dat de lagere schooltijd ten einde kwam en we allemaal onze eigen weg zouden gaan. De eerste traantjes kwamen en voordat we het in de gaten hadden zaten we allemaal rond een groot laken te snotteren.

Afgelopen zaterdag, bijna 29 jaar later, waren we weer samen. Onder het genot van een drankje en een hapje bij [De Brouwer in Deurne](#), verhalen uitwisselen. Het was bijna eng hoe makkelijk je iedereen herkende. Hoe weinig je in zoveel jaar veranderd.

De gesprekken gingen vanzelf. En het werden al snel diepgaande gesprekken over ieders leven en wat er in de afgelopen 29 jaar zoal is gebeurd. Wat hebben we gelachen om het vriendenboekje dat iemand nog had bewaard. Waar bijna iedereen bij de vraag: Waar hou je het meest van? de ouders, broertjes of zusjes of een lievelingsgerecht had ingevuld stond er bij mij "jongens". Er waren er twee die mij overtroffen, een van de jongens had opgeschreven "vechten" en nog een ander "meisjes en vrijen". En mijn grootste wens was de rijkste vrouw van de wereld worden. Nou ik ben er nog steeds mee bezig, einddoel nog niet in zicht.

De meesten zijn uitgevlogen en hebben Deurne de rug toegekeerd. Maar voor velen is het, net als bij mij, nog steeds de thuisbasis waar de ouders nog wonen en waar ze steeds nog met plezier komen. Grappig hoe zelden je elkaar dan tegenkomt.

29 Jaar en iedereen heeft zijn/haar eigen verhaal. Mooie en vrolijke verhalen, maar ook bizarre en verdrietige. Maar zoals een van mijn klasgenoten na afloop zei...allemaal mooie mensen.

Tot 2022, ik heb namelijk gelezen dat dan de volgende reünie gepland staat en ik kijk er nu al naar uit, wellicht met wat minder rosé en Jägermeister, maar met net zoveel plezier.

Bedgenootjes

Alleen in een groot bed is ook maar alleen. En als ik terugdenk heb ik nog nooit alleen geslapen. En nee dan heb ik het niet over een partner, een minnaar of een one-night-stand.

Waarschijnlijk zijn er velen die denken dat het gek of raar is, maar ik denk dat er even zo velen zijn die, net als ik, vast bedgezelschap hebben.

Ik wil jullie voorstellen aan Willy en Lucky.

Willy deelt het langst met mij het bed. Willy kreeg ik toen ik 5 jaar oud was van de inmiddels overleden broer van Mushka. Ik kan me het moment dat ik hem kreeg helaas niet meer herinneren. Een tijdje geleden vond ik bij mijn ouders een foto waarop was vastgelegd dat ik Willy kreeg waardoor de foto die herinnering werd. Hij heeft al verschillende bezoeken aan de poppen/knuffeldokter moeten ondergaan, maar is verder nog in topvorm. Voor zover ik me kan herinneren ligt hij sindsdien bij mij in bed. Hij is mijn beschermbeertje en daarom altijd aan mijn zijde als ik slaap (voor de beeldvorming eerder aan het hoofdeinde).

Lucky kreeg ik van Mushka toen ik als puber verscheurd was van liefdesverdriet. Ontroostbaar als ik was, kwam Mushka me opvrolijken en vertelde me dat ik het geluk heus wel weer zou vinden en ze me met dit geluksvarkentje al een klein beetje dichterbij het geluk wilde brengen. Sindsdien zitten Willy en Lucky gebroederlijk naast elkaar in mijn bed.

In de weekenden wanneer Kabouter bij mij is en in de ochtend knus bij me in bed kruipt, beleven we met z'n viertjes hele avonturen. Gaan we op reis, spelen we in een speeltuin, gaan we schatzoeken, gaan we bij elkaar op ziekenbezoek, net wat onze fantasie voor nieuw avontuur bedenkt.

Ik ben van mening: you're never too old for a teddy bear.

Opmerkingen

Linda H

10.04.2017 20:36

Super grappig, weer iets over je geleerd ;)

Fröhliche Ostern

Mijn huis ruikt weer heerlijk naar Pasen. Ik hoor jullie denken ... hoe dan? Het is de geur van de volgens familierecept klaargemaakte paaseieren, de Soleier, die mijn huis vullen en mij een nostalgisch gevoel geven.

Deze geur voerd mij ieder jaar terug naar de tijd dat ik nog naar de OBS De Bron ging en we rond Pasen 2 weken vakantie hadden. Heerlijk ... want vakantie en Pasen betekende bij ons thuis op naar Großmutter in Eisenberg (Pfalz).

Ik zie Großmutter noch met een glimlach op de trappen voor de voordeur staan, wanneer wij, na een paar uur durende autorit, het hek door de oprit op rijden.

De auto wordt leeggehaald en wanneer we binnenlopen met onze bagage komt de vertrouwde geur je tegemoet. Die Ostereier liggen al klaar, te wachten om door ons gegeten te worden.

Wat een heerlijke tijd hadden we altijd bij Großmutter. Het waren wel altijd tijden van veel eten en weinig bewegen. Hele dagen zaten we voor de tv naar allerlei Duitse sprookjes te kijken, naar films van Winnetou, de hele serie van Sissi, films van Heinz Rühmann, Elvis Presley of Louis de Funes. De Duitse zenders waren volledig ingespeeld op de vakantieperiode en deden er alles aan om de mensen aan de tv gekluisterd te houden. En wij deden daaraan mee, met eten en drinken binnen handbereik, dus voor de lijn was het geen succes. Wij ... dat waren trouwens, Mushka, Großmutter, Botervliegje en ik. Frutssel ging er, zeker op latere leeftijd, liever op uit met Papski, wandelen of fietsen, genieten van de mooie omgeving.

Het belangrijkste was in ieder geval dat de paasdagen met familie werden gevierd. Ooms, tantes, neefjes, nichtjes iedereen kwam bij Großmutter Ostereier eten. En die traditie hebben we in stand gehouden na het overlijden van Großmutter. Maar nu in Nederland bij Papski en Mushka met onze eigen gezinnetjes.

Morgen vertrekken we dan ook voor het ontbijt naar Deurne, waar wij nu met een glimlach ontvangen worden door Papski en Mushka, waar bij binnenkomst de geur van Ostereiern ons verwelkomt en we ook deze Pasen vast weer veel te veel eten. Wat we niet meer doen is uren tv kijken, nee, we genieten van elkaars gezelschap met mooie gesprekken en vooral veel plezier. We gaan naar buiten voor een wandeling of even gek doen met z'n allen in de speeltuin. Ik heb er zin in!!

Ik wens jullie dan ook Fröhliche Ostern und gesunde Feiertage.

Opmerkingen

Lydia

16.04.2017 05:15

Mooie herinneringen en een traditie die we hopelijk nog heel lang voortzetten. 😊

Feestbeest

Sinds ik single ben, ga ik weer regelmatig stappen. Tot nu toe heb ik nog niet kunnen ontdekken waar de gezellige tenten in mijn regio zijn, waar ik tussen leeftijdsgenoten sta in plaats van arrogante, kijk mij geweldig zijn, wat doe jij in mijn tent 20-gers. Dus als je tips hebt, kom maar door.

Ik vind het heerlijk om te dansen. Gek te doen op de muziek, meezingen met de bekende teksten, doen alsof het je eigen nummer is en dat je het samen met je crew aan het performen bent. Hoe gekker hoe beter.

Er worden hier regelmatig feestjes georganiseerd en wanneer mijn planning dat toelaat ben ik van de partij. Tijdens dergelijke feestjes kom ik regelmatig "onze vriend" tegen. We noemen hem onderling onze vriend, omdat ik zijn naam niet ken en we ook meteen allemaal weten over wie we het hebben.

Ik vind het geweldig hoe hij gewoon zichzelf durft te zijn, zijn eigen moves durft uit te voeren zonder zich ook maar iets aan te trekken van de oordelende blikken, alle wijzende vingers, veroordelende en belachelijk makende opmerkingen. Opgaan in de muziek, een sfeer creëren, waarin je gewoon jezelf kan zijn. Een unicum in het geheel van de massa.

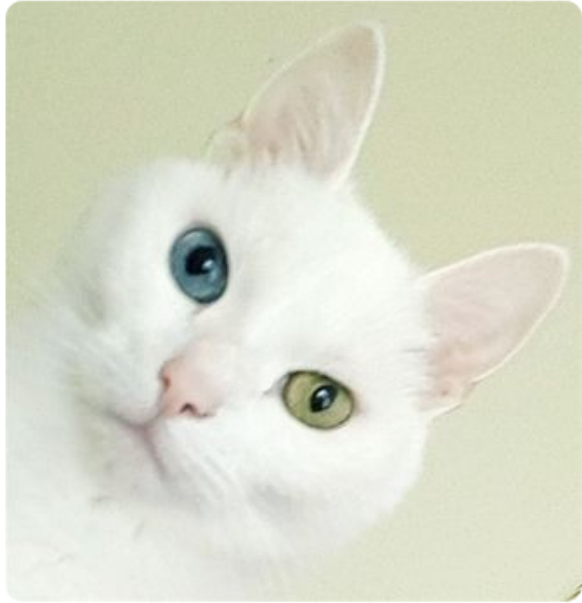

Ik kijk alweer uit naar onze volgende ontmoeting op de dansvloer. Ben alweer benieuwd naar je volgende uitbundige chaotische uitdossing, geheel toegespits op het thema van het feest. En zal wederom genieten van je uitbundige dansmoves en vol verbazing zijn door je grenzeloze uithoudingsvermogen. Tot het volgende feest, Feestbeest.

Snowbitchje

Wat een schattige kat, hoor ik jullie denken. Bijzonder helemaal wit met een blauw en een groen oog. En wat kijkt ze lief!

Ja, zo dacht ik er tot voor kort ook over. Dit is Snowy. Al 11 jaar deel van ons gezin. In een soort opwelling opgehaald bij een boerderij in Hattemerbroek, of all places. We wilden zo graag een hond. Ware het niet dat Pop allergisch is voor honden. Maar ja, een huisdier zou toch wel gezellig zijn. Nu zijn wij helemaal geen kattenvrienden, maar het idee van een spierwitte kat, sprak ons wel aan. Dus [Marktplaats](#).op en speuren maar.

En ja...daar was ze...Snowy, een spierwitte kitten. Liefde op het eerste gezicht. Die was van ons. Gebeld en ja hoor, ze was er nog en we konden haar het komende weekend ophalen. Pop ging bij Opaps en Omams logeren, dus bij thuiskomst konden wij zorgen voor een perfect verrassingseffect.

Even inventariseren wat een kat allemaal nodig heeft, want een goede voorbereiding is het halve werk. Grote krabpaal, klein en bescheiden kwam destijds niet in ons woordenboek voor, kattenbak, brokken, prakjes, eetbakjes, borsteltje, blikken om het voer in te doen, slaapmandje en een berg aan speeltjes, zodat ze geen kans had zich maar een moment te vervelen. En een riempje, want een kattenmand vonden wij maar zielig. Lekker op schoot tijdens de rit naar haar nieuwe thuis.

De rit is er een om nooit meer te vergeten. Wat keek ze haar ogen uit via het zijraam. Ze dook steeds weg van de voorbijflitsende bomen, of wanneer we een vrachtwagen inhaalden. En al gauw viel ze heerlijk bij mij op schoot in slaap.

Eenmaal thuis lieten we haar rustig aan haar nieuwe omgeving wennen. Naar aanleiding van een tip van een kattenkenner, de kattenbak opengezet. Het ging allemaal heel soepeltjes. Niet wegkruipen in een hoekje, netjes haar behoefte doen op de kattenbak, dat had ze al van huis uit meegekregen. Het was alleen gek dat ze helemaal niet reageerde op geluidjes die we maakten wanneer we haar wilden lokken. Schudden met de brokken, geen spier vertrekken. Ach, dat komt wel, dachten we.

Niet dus. En de reden kregen we te horen bij ons eerste bezoek bij de dierenarts voor de inentingen. "Ze is zeker doof? Ja, dat is meestal met spierwitte katten," zei de dierenarts. Dat verklaarde een hoop. Daarmee was onze twijfel of we Snowy ook naar buiten zouden laten meteen weg. Snowy werd een binnenpoes. En die doofheid heeft ook zo zijn voordelen. Ze schrikt niet van harde geluiden. Met oud en nieuw zit ze niet weggedoken in een hoekje, maar voor het raam naar buiten te kijken en volgt alle lichtjes en kleuren in de lucht.

Maar haar met je stem geruststellen zit er niet in. En dat was toch wel verdomd handig geweest een paar dagen geleden.

Ik zat heerlijk op mijn bank, mijn serie op Netflix te kijken, toen ik dorst kreeg en naar de keuken liep om wat te drinken voor me in te schenken. Mijn keukendeur naar buiten stond open met de hordeur dicht en Snowy zat, zoals altijd, voor de hordeur naar buiten te kijken. Precies op het moment dat ik de keuken in loop springen Snowy en een wild vreemde kat tegen elkaar op. Ze schrikt van de kat en draait zich om, om zich vervolgens helemaal rot te schrikken van mij. Ze had me immers niet horen binnenkomen. Ik dacht omdraaien en wegwezen, maar ik was al te laat.

Er was niets meer over van die lieve schattige Snowy. Met een formaatje, ik heb me te goed gedaan aan te veel anabolen, oren plat naar achteren en een bek vol scherpe blinkende tanden stond ze voor me. En dan het geluid dat er uit dat beest kwam. Dit was toch gewoon een huiskat en geen levensgevaarlijke valse panter? Op dat moment in ieder geval geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

Ze dreef me de woonkamer in, waar ik op de bank ging staan en me zo groot mogelijk maakte. Maar ik maakte totaal geen indruk op haar. Met een rustige stem toespreken dat het okay was, dat er niets aan de hand was, had ook geen enkel effect...want ze hoort me niet...ze is DOOF!!! En waarschijnlijk kon ze mijn angstzweet ruiken, want ja, ik was bang voor mijn eigen kat!

Toen ging ze in de aanval en lang leve mijn jaren geleden opgebouwde tennisskills, want met een kussen in mijn hand wist ik haar steeds weer op tijd van me af te slaan. Niet dat ze daar rustiger van werd. Het maakte haar alleen maar bozer. Want mijn rake fore- en backhand kwamen hard aan.

Na mijn glas aan diggelen te hebben geslagen en een paar kussens door de woonkamer te laten vliegen vond ik het de hoogste tijd worden de kamer te verlaten. Met een groot kussen ter bescherming tussen de op hol geslagen panter en mij in, lukte het me de gang in te vluchten en de deur op tijd achter me dicht te trekken. Door de deur heen kon ik haar nog horen blazen en grommen, maar ik was veilig.

Maar hoe nu verder? Telefoon en sleutels lagen natuurlijk in de woonkamer en even pakken was écht geen optie. Gelukkig heb ik boven een computer staan, dus nadat ik deze had aangeslingerd kon ik de hulptroepen inroepen. Zij kwamen gelukkig snel ter plaatse. Ook de dierenarts gebeld om advies in te winnen. Het advies was, even met rust laten, dan kalmeert ze vanzelf wel weer. Dat heb ik met alle liefde gedaan, kon ik tenminste ook even van de schrik bekomen.

Na een uur ben ik rustig de woonkamer in gegaan om de schade op te nemen. Kussens op de vloer, overal glas en....overal kattenpis!! Wat een ravage. De kussens in de wasmachine gestopt, het glas bij elkaar geveegd en de vloer gedweild. Toen kon ik eindelijk rustig zitten. En Snowy, die al die tijd door de woonkamer bleef ijsberen als een roofdier, zocht ook eindelijk haar favoriete slaapplekje op en kwam tot rust.

De volgende ochtend was Snowy gewoon weer dat lieve schattige katje van de foto. Maar ik ben nog steeds allert. Is ze nog te vertrouwen? En wat als niet ik, maar mijn meiden op dat moment de keuken in waren gelopen? Waren zij er dan ook zonder kleerscheuren vanaf gekomen?

2 kleine visjes

Ik voel me net als in het liedje van de 10 kleine visjes...en toen waren het er nog maar 2. Tja, want deze zomervakantie gaat Pop voor de eerste keer niet mee en heel eerlijk, dat vind ik toch wel een dingetje. Ze gaat zelf reizen, in haar eentje door Europa, met Interrail. Super gaaf natuurlijk. En ik ben de laatste die haar zal tegenhouden. Dat soort avonturen moet je aangaan op die leeftijd. Maar ik heb het over mijn eigen gevoel. Het voelt voor mij niet helemaal compleet.

Ja, en ik weet het, dat hoort bij het loslaten. Er komt een tijd dat ze hun eigen weg gaan. Ze zelf de wereld willen ontdekken. Klopt allemaal, maar dat verandert niets aan mijn incomplete gevoel.

Dat begon al bij het boeken. Stacaravan voor 2. Dus ik som de voordelen voor mezelf op om er een positieve draai aan te geven:

- Eens echt quality-time met mijn Kabouter;
- Wat dacht je eens van de opgeruimde kamers in de stacaravan;
- Geen vieze watteschijfjes die in het badkamertje rondslingeren;
- Of lange bruine haren in het doucheputje.

En nu ben ik aan het inpakken. En zie hier ... een stuk minder vakantiestress, want:

- Ik hoeft maar voor 2 mensen te denken;
- Het huis heeft geen grote sopbeurt nodig, want Pop blijft thuis en neemt daarmee de nodige huishoudelijke taken over;
- Minder stress of ik alle was wel op tijd weggewassen en gestreken krijg;
- Ik als controlfreak heb de regie in eigen handen.

Ondanks die positieve boost is het idee gek dat ik over een paar dagen met mijn Kabouter de auto in stap en dat Pop ons uit staat te zwaaien.

Maar ik heb er ook zin in. Lekker op pad. Genieten van een prachtige omgeving. Wandelen, fietsen, zwemmen en ontspannen. Mooie dingen bekijken. Leuke uitjes maken. Heeeeeeeel veel boeken lezen. Wellicht nieuwe mensen ontmoeten. Met andere woorden VAKANTIE.

Wij gaan genieten. En ik wens iedereen die (binnenkort) vakantie heeft dan ook een ontspannen, verrassende en gezellige vakantie toe.

Happy holidays!!

Bron foto: <https://www.goodhousekeeping.co.uk/institute/product-reviews/suitcases>

All by myself

Mijn vakantie zit er al weer op. Al 2 weken overigens. Zo lang mogelijk het vakantiegevoel vasthouden is ook weer jammerlijk mislukt. Maar als ik daar zo over nadenk, vind ik het ook de grootste onzin. Hoezo, je vakantiegevoel vasthouden? Dat is onmogelijk. Je hebt je werkritme, dus opstaan wanneer je wilt gaat helemaal niet! Je hebt verantwoordelijkheden, dus doen waar je zin in hebt gaat ook al niet! Je werk moet toch af. Je hebt werktijden, dus een halve dag gezellig kleppen met je collega's over al je vakantieavonturen onder het genot van een kopje koffie of thee is totaal geen optie.

Geen wonder dat iedereen na een week het gevoel heeft dat de vakantie alweer maanden geleden is en roept: "Ik ben nu al weer toe aan vakantie!" Iedereen raakt gewoonweg gestrest om maar dat vakantiegevoel zo lang mogelijk vast te blijven houden.

Mijn tip: NIET MEER DOEN! Plezier hebben in je werk en je verheugen op een volgende vakantie werkt voor mij het beste.

Anyways...geen vakantie meer, weer aan het werk, in mijn dagelijkse ritme en al een week het huis helemaal voor mezelf. Ja, want mijn Kaboutertje zit heerlijk met haar vader te zweeten in het zonnige Spanje en Pop is aan het cultuursnuiven in Europa.

Ik keek er best een beetje tegenop, 2 weken zonder mijn meiden. Zo stil in huis. Hoe ga ik mijn avonden vullen? Maar, man oh man, wat is de eerste week omgevlogen. Tijd voor mezelf, gezelligheid met anderen, klusjes waar je anders nooit aan begint. Sporten op tijden wanneer het me uitkomt. Mijn dagen zijn te kort. Ik had nooit gedacht dat het me zo gemakkelijk af zou gaan.

Iedereen die ik vertelde dat ik 2 weken alleen zou zijn, kreeg spontaan een medelijdende blik in hun ogen. Waarom? Ik mis mijn meiden heus wel. Ik spreek ze regelmatig en dan vind ik het heerlijk wat van ze te horen. Maar ik vermaak me ook prima en daar wil ik me NIET schuldig over voelen. Als ik zie hoeveel mensen niet weten wat ze met hun vrije tijd moeten. Dáár heb ik medelijden mee. Er is toch altijd wat te doen, te ondernemen, te beleven?

Hoewel ik aan het genieten ben, kijk ik ook al uit naar het einde van deze week, wanneer mijn meiden weer lekker thuis zijn. En dan zal ik de stilte vast af en toe missen, wanneer ze de oren van mijn hoofd kletsen over al hun vakantieavonturen.

Maar eerst nog een weekje genieten van LINDA-TIME.

Roken is zo...III

Dom!

Je raadt het al, stoppoging, ik heb geen idee op hoeveel ik nu sta, is wederom mislukt. Wat begon als 1 sigaretje bij een drankje, naar gezelligheidsroker, eindigde weer in roken wanneer ik er trek in had. Iedere dag dus.

Zwak? Jazeker, enorm zwak! En met een verstoord zenuwstelsel eerder dom om te roken. En zelfs dat is voor mij bij de laatste poging geen stok achter de deur geweest. Ik snap het zelf ook niet.

Ik zou dit stuk natuurlijk niet schrijven, wanneer ik niet aan een nieuwe poging begonnen ben. Gisteren rond 12.00 uur mijn laatste sigaret gerookt. En tot nu toe gaat het me redelijk af. Zorgen voor voldoende afleiding werkt prima. Tijdens het werk ook geen moeite, is overigens geen kunst, ik rookte toch al niet onder werktijd. En qua eten snaai ik tot nu toe nog niet. Gaat ook niet gebeuren, ik zit namelijk net zo lekker in een neerwaardse spiraal wat betreft mijn gewicht.

Aanleiding om maar weer een poging te wagen is deze keer solidariteit naar Pop. Zij wil (lees moet) sparen en haar grootste bezuinigingsmogelijkheid is de aankoop van sigaretten te staken. In het kader van samen gaat dat beter, doe ik mee. We hebben de afspraak STOP te zeggen tegen elkaar wanneer de emoties op hol slaan. De praktijk moet nog uitwijzen of dat werkt, of juist de emoties oncontroleerbaar maakt.

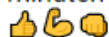
We gaan er dus vol goede moed tegenaan. Om zowel van die rotverslaving af te komen, als geen kilo aan te komen en een mooie spaarpot op te bouwen. Genoeg uitdagingen zou ik zeggen, maar ja, wat is het leven zonder uitdagingen.

Opmerkingen

Patrick

18.09.2017 17:33

Toi toi! Blijf sterk, NOOIT meer aansteken. Bedenk je dat elke snak naar een peuk nooit langer dan 2 minuten duurt.

Memory lane

Ik ben dol op cadeautjes. Wie niet? Wie vindt het niet heerlijk om een pakje in handen te krijgen, niet wetende wat erin zit? De spanning van het erachter komen wat voor leuks een ander voor je heeft uitgezocht. En het dan voorzichtig uit te pakken, nee, ik ben geen scheurder, rustig het plakbandje lospulleken of de strik lostrekken. Het inpakpapier open vouwen en met een twinkeling in je ogen de inhoud ontdekken. HEERLIJK!

Ook het kopen van cadeautjes vind ik een feest. Soms naar aanleiding van een specifiek uitgesproken wens en soms op basis van mijn eigen creativiteit. Geven blijft namelijk ook leuk.

Maar hoe ouder ik wordt, hoe minder waarde ik hecht aan spullen. En...begrijp me niet verkeerd... ik ben nog steeds heel blij met de spullen die ik heb en krijg en ben er ontzettend zuinig op. Ik bedoel in vergelijking met het gezamenlijk ondernemen van activiteiten. Het samen ontdekken van nieuwe plaatsen in combinatie met het voeren van fijne gesprekken.

Ik noem het "het aanleggen van mijn eigen memory lane". En elk uitje is een tegel in mijn straat van herinneringen.

De laatste jaren zijn wij binnen onze familie ook afgestapt van het kopen van cadeautjes. In plaats daarvan gaan we lunchen, dineren, naar het theater of een concert, dagje strand of naar een leuke stad. En deze uitstapjes zijn voor mij veel waardevoller dan een cadeau in een mooi papiertje met een strik erom heen.

Zo nodigde mijn Papski mij vorige week uit voor een mini cruise naar Cambridge. Met de Stenaline van Hoek van Holland naar Harwich en dan verder met de bus. 3 Dagen mijn Papski helemaal voor mezelf.

Samen een voor ons nieuwe stad ontdekken, indrukwekkende gebouwen bekijken, gevoed worden door de interessante geschiedenis van de stad, kennis maken met het traditionele Engeland en boven alles fijne gesprekken. Verhalen over vroeger, over zijn jeugd. Gesprekken over actualiteiten. Zelfs, ja hou je vast, over sport.

Ik hang aan mijn vaders lippen wanneer hij vertelt. De kennis van zoveel verschillende onderwerpen vind ik indrukwekkend. Het lijkt alsof hij wel overal kennis van heeft. En dat geeft mij een trots gevoel: "Dat is mijn Papski!"

Ook voel ik me in die dagen groots door de reacties van onze medereizigers over hoe leuk ze het vinden dat vader en dochter samen zo'n reis maken. Papski reageerde zo mooi door te zeggen dat hij het bijzonder vindt dat de relatie tussen zijn kinderen van een opvoedende naar een vriendschappelijk relatie is gegroeid.

Samen hebben we weer een tegel toegevoegd aan mijn memory lane. Want spullen zijn maar voor even, maar herinneringen voor een heel leven.

Opmerkingen

Mams

19.11.2017 20:46

Toll geschrieben lindale. Wieder schön zu sehen wie poetisch du dich ausdrueckst.

Je liefhebbende vader

19.11.2017 19:04

Wat een leuke omschrijving van ons tripje met een mooie introductie. Je wilt eigenlijk spontaan de volgende trip boeken.

Automonteurkje 2

Tijd voor winterbanden. Normaal doe ik daar niet zo spastisch over, want wanneer hebben we hier in Nederland nou voor het laatst een echte winter gehad? Maar dit jaar kan ik er niet onderuit aangezien Mushka, Botervliegje en ik volgende week de [kerstmarkt in Münster](#) bezoeken en winterbanden rond deze tijd van het jaar verplicht zijn in Duitsland.

Dus dan komt het beslissingsmoment. Zelf die winterbanden eronder zetten, zoals mijn stoere Botervliegje dat ieder jaar doet. Of heel decadent naar de garage en door een paar met smeer besmeurde, maar altijd zo gezellige en grappige monteurs, mijn Jewel van nieuwe winterschoenen laten voorzien. En ja Papski, met goed profiel.

Ik kies voor optie 2. En zeker niet uit gemak, nee, ik wil zeker weten dat de winterbanden die ik nog heb liggen voldoende profiel hebben, mijn remmen goed na laten kijken en mijn ruitenwissers mogen ook nog even vervangen worden.

Nou dat was een wijze beslissing! Profiel onvoldoende, dus 2 paar nieuwe winterschoenen, remschijven ver ingesleten, aan vervanging toe en idem de remblokken. Dat worden een paar glaasjes Glühwein minder in Münster, maar alles voor de veiligheid. Telefoonnummer achter gelaten, zodat ik kon worden gebeld wanneer Jewel klaar is, en ook makkelijk om me vanavond nog even te bellen voor een afspraakje, wat een goede grap.

Aan het einde van de dag mag ik Jewel weer ophalen. Zomerbanden liggen al netjes in de achterbak. Even afrekenen, nog een paar hilarische grappen van de monteurs en ik weer blij dat ik rij. Het geklapper dat ik hoor wijt ik aan de wielen die in de achterbak liggen, morgen verholpen wanneer ik ze uit de auto heb gehaald.

NIET DUS!!! Tijdens het rijden een rateltje, bij heuveltjes en kuiltjes een rammeltje en wanneer ik rem...tja geen idee hoe ik dat geluid moet omschrijven, maar zeker niet zoals het hoort.

Dus hup, terug naar de garage. Waar ik met een vriendelijke lach wordt ontvangen, wanneer ik vertel dat ik plotseling een auto met muziek heb. Ik leg uit wat ik hoor en het remgeluid doe ik voor het gemak even na. De grappige monteur laat me het geluid een paar keer herhalen, echt een giller. Kaboutert licht om het hardst.

De brug weer op en wij mogen lekker aan de koffie cq warme choco, terwijl de monteur de winterschoenen er weer afhaald.

Na een klein half uurtje komt de monteur vertellen dat de auto moet blijven staan, ik kijk hem met grote ogen aan, grapje, ik pis haast in mijn broek van het lachen. Nee hoor hij is klaar. Het lag aan de nieuwe schijven, moesten een beetje opgeschuurd worden, veel voorkomend dingetje bij nieuwe schijven.

Van buiten lach ik de monteur vriendelijk toe en geloof hem. Van binnen denk ik sukkel! Goed ik ben blond en een vrouw zonder enig verstand van autotechniek, het schurende geluid bij het remmen okay, maar de overige geluidjes die mijn Jewel maakte... neem lekker een ander in de zeik. Maar goed. Jewel klinkt weer als vanouds en ik ben uiteindelijk tevreden.

Wat me wel echt stoort is het feit dat je als vrouw bij een garage niet serieus genomen wordt. Altijd grapjes tegen het randje. Hoe moet ik er dan nog op vertrouwen dat ze me financieel niet ook in de maling nemen. Maar ik vertik het dergelijke zaken onder begeleiding van een man te moeten doen. Ook onafhankelijke vrouwen moeten hun auto's met vertrouwen voor een onderhoudsbeurt weg kunnen brengen.

Dus de volgende keer gaat dit blonde vrouwtje gewoon weer zelf, in de hoop dat het nu wel in 1 keer goed gaat. Want wat zeggen ze ook alweer? 3 Keer is scheepsrecht, de aanhouder wint, enzovoort, enzovoort.

Happy 2018

2017 gaat warm maar nat ten einde. Langzaam tikken de uren voorbij, naar een knallend hoogtepunt met bubbels en vuurwerk.

Mijn voornemens voor 2017 waren:

- Meer sporten – check, gemiddeld 2 keer per week sta ik mezelf in het zweet te werken. Onder begeleiding van Steve hebben we work-outs in elkaar gezet, waar mijn lijf lekker op reageert en wat me dus ook stimuleert om het vol te houden. Tuurlijk heb ik, zeker op de maandagen, een strijd met mezelf, rij ik lekker na een werkdag door naar huis of toch naar de sportschool. En steeds wanneer ik voor het laatste kies ben ik tevreden en trots. Die strijd zal ik in het nieuwe jaar zeker blijven voeren, maar zolang de wil voor een gezond lijf er is ben ik ook in het komende jaar een paar keer per week in de sportschool te vinden.
- Minder eten – check, als alleseter is het soms moeilijk om maat te houden. Toch ben ik bewuster geworden met eten. Niet te veel suikers, niet te veel vetten. Kleine porties, meer fruit wanneer ik zin heb om te snacken. Bewuster boodschappen doen, want wat je niet in huis haalt gaat je mond ook niet in.
- Afvallen – check, afgelopen jaar ben ik 7 kilo kwijt geraakt en die is ook weggebleven. Dat wil ik natuurlijk vasthouden en op naar de volgende 7. Door de combinatie van bovenstaande moet me dat zeker lukken.
- Mijn motto LET IT BE – under construction. Het lukt me al wat beter, maar je verandert de aard van het beestje niet zomaar. Dus deze houden we er voor het komende jaar gewoon in.

Ik kijk tevreden terug op het afgelopen jaar. Een jaar vol mooie ervaringen, ontwikkelingen en bijzonderheden. Met liefde en strijd, met een lach en een traan, met verbazing en ergernissen. Zoals een jaar hoort te zijn. Trots op mijn meiden, trots op mijn familie en ook trots op mezelf. Ik heb zin in het nieuwe jaar. Waarin ik mooie mogelijkheden zie, die ik graag met beide handen aan wil pakken.

Voor het nieuwe jaar wens ik jullie:

Zoete zondagen

Mysterieuze maandagen

Dankbare dinsdagen

Wonderbare woensdagen

Dromerige donderdagen

Vriendelijke vrijdagen

Zorgeloze zaterdagen

Het hele jaar door

2018

Excellent

OBS De Piramide uitgeroepen tot 'Excellente School' staat op de voorpagina van de Combinatie van deze week. De school waar Pop haar basisschooltijd doorbracht en waar Kabouter nu met heel veel plezier haar schooldagen doorbrengt.

De Piramide...wie had ooit gedacht, dat ik mijn kinderen naar een basisschool zou laten gaan die De Piramide heet? Dat behoeft natuurlijk enige uitleg.

Mijn eigen basisschooltijd bracht ik, zoals jullie eerder hebben kunnen lezen in het stukje 'De Reünie', door op De Bron. "Ja de Bron, ja de Bron, is de school waar ik graag kom". Zelfs het schoollied zit nog in mijn geheugen gegrift. Onze gymlessen hadden we niet in onze eigen school, daarvoor moesten we een stukje lopen naar De Frans Hoebenshal. Naast de Frans Hoebenshal stond een andere basisschool. En wij waren ware rivalen van elkaar. En ja, je raad het al, de naam van deze school is de Piramide!

Iedere keer wanneer we met de klas de Piramide passeerden, op onze weg naar of van de gymles, zongen we uit volle borst "Piramide boeh boeh boeh boeh boeh boeh!!!" met onze handen in de lucht en de duimen omlaag. De begeleidende leerkrachten deden dan natuurlijk meteen hun uiterste best om ons de monden te snoeren, maar ach, ze hadden ons toch al gehoord en gezien. Wat voelden we ons dan altijd groots, mega stoer.

Toen ik hier 16 jaar geleden op zoek ging naar een geschikte basisschool voor Pop vond ik het dan ook een giller toen bleek dat de openbare basisschool bij ons in de buurt De Piramide heet. En zo gebeurde het dat Pop de Piramide bezocht en ik tijdens de avondvierdaagse het schoollied van de Piramide uit volle borst mee liep te zingen. En dat nu nog steeds doe nu dat Kabouter hier naar school gaat.

En afgelopen maandag is deze Piramide als eerste basisschool in Ridderkerk uitgeroepen tot Excellente school. Een kwaliteitsbewijs voor goede onderwijskwaliteit met een prachtige beoordeling op basis van de excellentieprofielen.

Dus als trotse ouder zing ik met de kinderen uit volle borst het schoollied mee "OBS de Piramide, OBS de Piramide, OBS de Piramide, is de school waar ik graag kom".

Loslaten

Zittend in mijn tuin met de warmte van de zon op mijn lijf en de verkoeling van een glas water, laat ik de stilte op me inwerken. Om de stilte wat te verbloemen heb ik mijn Spotify Wegdromenlijst aan staan, wat me ook een beetje melancholisch maakt. Het komend half jaar moet ik namelijk zelf de muziek verzorgen en de stiltes opvullen.

Ja, het grote China-avontuur voor Pop is namelijk begonnen. Op donderdag 5 april brachten haar vader, Kabouter en ik onze reiziger naar Brussel Airport. Na een warm, maar ook emotioneel afscheid ging ze haar avontuur tegemoet. Ik vond haar op dat moment nog zo klein, door de spanning en de zenuwen die van haar gezicht af te lezen waren. Maar ook zo groot, zoals ze vastberaden door de douane liep op zoek naar haar gate.

Wat vind ik haar stoer, omdat ze deze stap heeft durven zetten. Wat voel ik me verdrietig, omdat het grote loslaten is begonnen.

De schommeling van alle gevoelens die deze reis bij mij losmaken, maakt me onrustig. Van de ene kant heb ik alle vertrouwen in Pop, dat zij er klaar voor is. Ze is niet naïef, staat stevig in haar schoenen, kan haar mannetje staan, legt makkelijk contacten, is geen doemdenker, maar denkt juist in oplossingen. Van de andere kant is ze zó ver weg. Je kan niet even naar haar toe wanneer het nodig zou zijn. De taal, de cultuur, het land is zo anders. Andere normen en waarden. Andere mentaliteit. Andere gebruiken. Ik heb totaal geen controle.

Maar wat een enorme verrijking in haar leven zal het zijn, wanneer ze haar half jaar in China heeft afgerond. Ze zal groeien als persoon, zichzelf beter leren kennen, sterker worden door op zichzelf aangewezen te zijn, bijzondere ervaringen en contacten maken. Daarom zie ik dit ook als een kans, een kans die ze nu kreeg en moest pakken.

In het voortraject heb ik me zo min mogelijk bemoeit met de voorbereidingen. Vooral met de gedachte: dit moet ze zelf doen, zodat het voor haar ook voelt als haar ding. Natuurlijk vroeg ik regelmatig hoe het ervoor stond. Ik kreeg vaak de zenuwen van de traagheid waarin zaken geregeld werden. Ook heb ik kennis gemaakt met de organisatie die deze werkplek faciliteert. Ik had een afstreeplijstje gemaakt als geheugensteuntje en op de koelkast gehangen, om wat belangrijke zaken niet over het hoofd te zien. Wat vooral mij rust gaf en waar geen enkel vinkje op kwam, omdat ze haar eigen lijstjes al had gemaakt en ze mijn lijstje duidelijk overtrokken vond. Maar verder heb ik me vooral op de achtergrond gehouden.

Nu ze in China is loopt ze toch tegen diverse zaken aan die ze zich anders had voorgesteld, waarover ze anders is geïnformeerd, wellicht ook verkeerd heeft geïnterpreteerd. Wat de eerste week van haar verblijf een andere dimensie heeft gegeven dan waar ze zich op had verheugd. En dan jeuken mijn handen om in te springen, te helpen, contact op te nemen met de organisatie en verhaal te halen. Maar het is niet aan mij om zaken op te lossen. Dat moet ze nu zelf doen. Ik ben het luisterende oor waar ze tegen kan praten wanneer ze daar behoefte aan heeft. Ik kan hooguit meedenken en haar van adviezen voorzien. En hopen dat ze me om hulp vraagt wanneer ze de oplossing echt niet zelf kan bedenken of verwezenlijken.

Ik zit hier te denken aan mijn Pop met 8.423 km tussen ons in. En mijn hart voelt warm, warm van trots en een berg liefde die ik voor Pop voel. Dit hoort bij het leven. Steeds weer een stukje meer loslaten. En hoe fijn is het wanneer dat kan met een gevoel van vertrouwen in mijn steeds zelfstandiger wordende dochter.

Opmerkingen

Carmen

14.09.2019 07:35

mooie tekst mama

Lydia

25.04.2018 08:27

Multi Culti

Dat is onze maatschappij. En voor mij nog dichter bij huis zelfs. Ik heb twee cocktails van culturen gecreëerd. Een beetje Nederlands, een scheutje Duits, een paar ml. Indonesisch en een segment Spaans. Shaken maar en voilà 2 prachtige meiden tot gevolg.

We leven naast elkaar, we leven met elkaar. En zolang iedereen elkaar in hun waarde laat, moet er toch harmonie mogelijk zijn. En harmonie komt voort uit respect.

In mijn ogen houdt respect NIET in een houding van geforceerde - ik let op mijn woorden - betuttelende - om vooral niet te discrimineren - communicatie. ZO VERMOEIEND.

Hoe vaak gebeurt het me dat ik het over een Turkse vrouw is, terwijl ze Marokkaanse is of over een Surinaams kind, terwijl het Antilliaans is, of die Chinese man op de hoek, tot je erachter komt dat hij Japans is. Daar bedoel ik niks mee. Ik wil zeker niemand beledigen. Maar zien Aziaten het verschil tussen een Belg en een Duitser. Of Afrikanen het verschil tussen een Nederlander en een Zweed?

Alles gaat om communicatie. Voel je nou toch niet gelijk beledigd of zelfs gediscrimineerd. Als het je stoort hoe je wordt aangesproken, kan je dat toch aangeven en bespreken, in plaats van meteen te roepen dat er weer eens gediscrimineerd wordt. Het beste zou zijn met een klein beetje humor. En je zal zien dat er interessante dialogen kunnen ontstaan.

Want zeg nou zelf...De wereld ziet er in al die verschillende kleurschakeringen toch vele malen mooier uit.

Opmerkingen

Lydia

11.07.2018 19:01

The summer is magic

De zomervakantie is nog in volle gang. Voor mij zit de vakantie er jammer genoeg alweer op. Maar door het mooie weer zit ik nog wel in die zomerse vibe. En die mag voor mij voorlopig nog wel even aanhouden.

Ook dit jaar vakantie for two. In januari al met Kabouter besproken waar de reis dit jaar naar toe zal gaan. Ze had 2 duidelijke eisen: Roompot en Duitsland. Nou dat vereenvoudigde de zoektocht. Resultaat Ferien- und Golfresort Cochem.

Ik had in de weekenden en de week voor vertrek een tikkie te veel op de kalender staan. "Dat gaat de nodige stress opleveren" ging er regelmatig door mijn hoofd. Nou dat viel uiteindelijk reuze mee. Kabouter was het weekend bij haar vader en met de verschillende afstreeplijstjes bij de hand heb ik op mijn gemakje alles ingepakt. Naar mijn gevoel dus no stress. Of mijn omgeving die mening deelt laat ik maar in het midden.

Met de wagen volgeladen alsof we maanden van huis zijn of met 5 in plaats van 2 personen op vakantie gaan, vertrokken we. Op weg naar ontspanning, plezier en mooie ervaringen en ontmoetingen.

En dat alles hebben we gevonden. Samen spelletjes spelen, lezen, manadala's kleuren en tekenen. Uitstapjes in de prachtige omgeving. Dansen in de minidisco. Leuke en mooie gesprekken met mooie mensen die we hebben mogen ontmoeten.

En grenzen verleggen.....Visualiseer een moeder met enorme hoogtevrees in de Sesselbahn naar een hoogte van 255 meter. Gewoon vooruitkijken en genieten van het prachtige uitzicht en de diepte onder je negeeren. Ik zeg het je, het is te doen.

Op z'n 20 minuten wandelen, lees stijgen op sneakers (eh ja Papski met zo goed als geen profiel), van het bergstation ligt dan als beloning het Wild- und Freizeitpark Klotten. Een combinatie van attractiepark en wildpark. Volgens Kabouter het beste om te beginnen met de attracties. En waar ik me voorheen kon verschuilen achter het feit dat Kabouter nog te klein is om in diverse attracties te mogen, was dat met de minimaal vereiste lengte en leeftijd geen optie meer. Ik moest eraan geloven.

Nummer 1 de Schlauchbootwasserrutsche. Een glijbaan met een hoogte van 40 meter in een rubber bootje naar beneden, grapje zeker. Nope Kabouter was bloedserieus. Dus met de rugzak op mijn rug de trap beklimmen. Het zweet stroomde mijn rug naar beneden en niet alleen vanwege de hitte kan ik je vertellen. Nadat we plaats hadden genomen in het bootje, kregen we de instructie met één hand het hoedje vasthouden, die we op hadden tegen de brandende zon, en met één het bootje vasthouden. Ik kwam dus duidelijk een hand tekort om mijn Kabouter vast te houden. En daar gingen we. Het duurde maar enkele seconden, maar geloof me heel Klotten heeft gehoord dat wij van de Schlauchbootwasserrutsche gingen. En eerlijk...het gaf een kick, dus op naar de volgende attractie.

Nummer 2 de Wildwasserbahn zum Rittersturz. Met 75 km per uur over een lengte van 240 meter vanaf 25 meter hoogte gelanseert worden met als kers op de taart een golf verkoelend water over je heen. Okay ook deze oogde vanaf een afstand heftiger en nu we er toch zo lekker inzitten, geen tijd om op te drogen, meteen door naar...

Nummer 3 de Heisse Fahrt. Met 60 km per uur over een lengte van 550 meter van de ene naar de andere bocht geslingerd worden. Ik zeg je geef mij de Python maar, daar verlies je tenminste niet elk gevoel van richting. Ik was totaal de weg kwijt. Ik was er klaar mee. En meevallertje voor mij, Kabouter ook. Tijd om de dieren te bezoeken.

Het prachtig aangelegde terrein bood zoveel moois en na een heerlijke wandeling was het tijd om weer richting Sesselbahn te gaan voor de afdaling. Enig protest van Kabouter, er waren namelijk nog zoveel attracties die we niet hadden gedaan. Om niet de laatste rit naar beneden te missen, mocht Kabouter nog 1 attractie kiezen waar ze alleen in kon. En haar keuze viel voor de Wildwasser Rondell. Rondjes draaien met als belangrijkste taak sturen om de waterval te ontwijken. Er moet echt iets mis zijn geweest met dat stuur, want bij elke ronde kwam Kabouter precies onder de waterval terecht, volle lading. Als een verzopen katje stapte ze op me af. Jullie begrijpen dat 20 minuten afdalen met soppende sneakers geen optie was. Dus eerst maar even de boel laten drogen onder het genot van een patatje. Hallelujah voor de zon.

En ik moet jullie ook vertellen over de rit naar de Reichsburg in Cochem. Botervliegje kwam ons bezoeken en Kabouter en ik hadden bedacht dat we die dag samen het kasteel gingen bezichtigen. Dus Truus aangezet (zo noem ik Google Maps om verwarring te voorkomen) voor de route. We waren al een paar keer Cochem ingeweest dus peace of cake. Tot het moment dat we een straat werden ingestuurd die me aan het twijfelen bracht, was dit echt de bedoeling. Dus in z'n achteruit om te controleren of ik misschien een bordje over het hoofd had gezien. Nee, dit was de juiste richting. Are you kidding me! Wie verzint het om een smalle weg open te stellen voor auto's met shoppende toeristen, winkelstalletjes en tegemoetkomend verkeer, naar een van de grootste bezienswaardigheden van de stad. Okay lets do this.

Met Botervliegje naast me die me aanwijzingen gaf, wachtende toeristen vriendelijk toesprak en Kabouter ondertussen ook nog geruststelde kwamen we met passen en meten op de eindbestemming aan. Ik kletsnat van het zweten. Terwijl ik nog even aan het afkoelen was zagen we tot onze verbazing een Shuttlebus de parkeerplaats oprijden, formaatje RET. Onmogelijk dat die bus via dezelfde route boven is gekomen. Die past niet eens door de straatjes. Dus de strategie voor de terugreis was snel bepaald, terug rijden we achter de Shuttlebus aan. Na de rondleiding door het prachtige kasteel en het genot van een heerlijk stuk taart, liepen we richting parkeerplaats. Op dat moment kwam er ook net een Shuttlebus aan. Lucky us. Dus rap de auto in en erachteraan. En ja hoor...deze nam een compleet andere route. Bedankt Truus voor deze bijzondere ervaring.

Ik kan nog wel even doorgaan met schrijven over:

- Ons huisje met een wat sombere inrichting, waar we weinig van hebben gezien, omdat we alleen maar buiten hebben gezeten;
- De sauna in het huisje zonder gebruiksaanwijzing, maar die ik uiteindelijk toch aan de praat kreeg;
- Kabouters duikskills met duikbril en duikring;
- Wie de mooiste handstands in het water kan maken;
- De cheeseburger met een broodje dat zo hard was dat je er een ruit mee in kon gooien;
- Op het picknickkleed liggend kijken naar de bloedmaan en de eindeloos vele sterren aan de hemel;
- Het logeerpartijtje van Pop en mijn reserve dochter;
- Dirndls passen voor de foto om er vervolgens achter te komen dat het verboden is om foto's te maken;
- Klimmen op de toren van de ruïne Winneburg om van het prachtige uitzicht te genieten;
- De les dat knuffelen met een wesp niet echt handig is;
- De verworven artiestennaam van Kabouter...Michos;
- Een paar slapeloze nachten door een Kabouter die een heel bos aan het omzagen is;
- Het speelplezier van Kabouter met de vele kinderen die ze heeft ontmoet;
- De BBQ met onze lieve burens op de laatste avond;
- Het vertrekontbijt met ons straatje.

Maar dan wordt het een boek in plaats van een blog.

Met een glimlach op mijn gezicht denk ik terug aan een fantastische vakantie. We hebben weer een hoop tegeltjes toegevoegd aan mijn memory lane.

Het gemak van online inchecken

Blijft toch altijd spannend, wanneer je je tickets naar een leuke bestemming hebt geboekt en dan dat moment dat je gaat inchecken. Met de technieken van tegenwoordig, had ik willen zeggen, moet dat helemaal goedkomen, maar wellicht liggen mijn verwachtingen daarin weer eens te hoog.

Mijn reis met Kabouter naar Lissabon om haar grote zus en mijn Smurf op te zoeken was geboekt. En een prachtige Airbnb in Sexial "The Boat". Vanaf Brussels Airport Zaventem heen met TAP Portugal en terug met Ryanair. Bij de boeking dacht ik, bij Ryanair moet ik even extra alert zijn, Smurf had al eens slechte ervaringen, dus goed kijken wat ze van mij verwachten en doen om onnodige kosten te voorkomen.

In de aanloop naar de herfstvakantie word je bijna gestalkt met mail door TAP Portugal en Ryanair. Allerlei aanbiedingen en vooral het attenderen op het tijdig online inchecken. De control freak in mij had een melding in haar digitale agenda gezet om, voor zowel de heenweg als de terugweg, tijdig in te checken....gaat mij niet gebeuren dat ik het vergeet, zullen we maar zeggen.

Omdat ik alles weer heel strak had gepland zat ik de dag voor vertrek in Brabant, dus inchecken aan de ontbijttafel bij Botervliegje. Ik was goed voorbereid, had de juiste link voor het inchecken bij TAP Portugal (36 uur van tevoren mogelijk) al opgeslagen in mijn favorieten, de boekingscodes op een blaadje geschreven en in mijn telefoonhoesje gestopt. Moet dus zo geklaard zijn dit klusje.

Poging 1: ik open de opgeslagen link, voer de boekingscode op de juiste plek in en klik op OK....melding uw reservering is niet bekend bij ons....mijn reactie ik zal wel een typefout hebben gemaakt.

Poging 2: ik open opnieuw de opgeslagen link, voer nu even wat rustiger de boekingscode in, controleer nog een keer of ik typefout heb gemaakt en klik op OK....melding uw reservering is niet bekend bij ons....het zweet breekt me nu toch echt wel uit. Ik controleer daarom nog even in mijn opgeslagen mail, waarin de boekingsbevestiging staat, of ik geen schrijffout heb gemaakt bij het overschrijven van de boekingscode. Ik ben toch niet maf, had het na het opschrijven al minstens 3 keer gecontroleerd, maar ja kan natuurlijk altijd gebeuren. Nee geen schrijffout. Okay dan maar even anders.

Poging 3: ik open nogmaals de opgeslagen link, voer nu maar mijn ticketnummer in op de juiste plek en klik op OK....melding uw reservering is niet bekend bij ons....ik krijg het inmiddels benauwd.

Poging 4: ik open zwaar gefrustreerd de opgeslagen link, voer dan maar het ticketnummer van Kabouter in op de juiste plek en klik op OK....melding uw reservering is niet bekend bij ons....ben in staat om tegen mijn telefoon te gillen **HOEZO DEZE RESERVERING IS NIET BEKEND IK HEB DE TICKETS BETAALD EN ER EEN BEVESTIGING VAN GEKREGEN!!**

Goed nu even rustig en kijken hoe we dit kunnen oplossen. Enige manier is telefonisch contact opnemen met TAP Portugal. Zogezegd zo gedaan. En daar krijgt ik te horen dat mijn reservering inderdaad bekend is bij hen, maar dat ik moet inchecken via Brussels Airlines. Ik wil eigenlijk vragen om uitleg hoe het in PIEP mogelijk is dat ik alleen maar mails krijg van TAP Portugal om er op deze uiterst omslachtige manier achter te moeten komen dat ik moet inchecken bij Brussels Airlines, maar heb geen zin om mijn energie te verspillen aan een bij voorbaat onbevredigend antwoord.

Ik weet nu wat me te doen staat. App Brussels Airlines downloaden en inchecken.

Poging 5: ik open de app en voer mijn ticketnummer in en klik op verder....melding uw reservering is niet bekend bij ons....ik word gek!!!!

Botervliegje ziet mijn hoofd al op ontploffen staan en adviseert me om lekker aan de balie in te checken en het los te laten. Dat kan ik dan toch even niet, het frustreert me namelijk. Met de huidige technologieën verwacht je toch dat dit heel eenvoudig moet zijn. Dus ik zoek in almighty Google op online inchecken Brussels Airlines. Van de eerste zin die ik dan zie wil ik ook alweer bijna gillen "Online inchecken voor je vlucht is eenvoudig". Nou die mening deel ik dus even NIET. Maar na een beetje verder lezen kom ik erachter dat ik pas 24 uur van tevoren kan inchecken en ik dus 2 uur te vroeg ben. Lekker handig hoor dat iedere vliegmaatschappij een eigen beleid daarin voert. Was fijn geweest wanneer Brussels Airlines mij daarvan vooraf op de hoogte had gesteld via de mail. Was beter voor mijn bloeddruk geweest. Maar goed LET IT BE en geniet van de dag, vanavond even online inchecken wanneer ik weer thuis ben.

Poging 6: ik ben inmiddels thuis en lig in bed, dus ben volledig zen en open de app. Ik voer mijn ticketnummer in en klik op verder. Ik krijg de keuze instapkaarten toesturen via de mail of sms. Ik kies voor email en wacht. Na 5 minuten nog geen mail ontvangen. Toch nog maar eens kijken in de app of ik daar wat zie.

Poging 7: Ik open de app en voer mijn ticketnummer in (maak een print screen) en klik op verder (maak een print screen). Ik krijg de keuze instapkaarten toesturen via de mail of sms. Ik kies voor nu voor sms (maak een print screen) en krijg wederom de melding dat de instapkaarten worden toegestuurd (ik maak een print screen) en wacht. Na 5 minuten nog geen sms ontvangen.

Nu ben ik er echt klaar mee. Ik heb mijn printscreens, daarmee ga ik morgen ouderwets en zonder poespas naar de balie en ga heel oldschool inchecken bij een levend wezen dat ik in de ogen kan kijken en die live kan communiceren.

Poging 8: Ruim op tijd aangekomen bij Brussels Airport en direct door naar de balie, ik kan dit maar eerst even afgehandeld hebben, het geeft rust wanneer ik de instapkaarten in mijn handen heb. Ik ben bijna bij de balie wanneer ik door een medewerker van Brussels Airlines wordt doorverwezen naar een paal waar je kan inchecken. Ik geef aan dat ik graag even bij de balie persoonlijk wil inchecken. Hij verstaat mij blijkbaar niet, want verwijst me wederom door naar de paal. Mijn ogen beginnen vuur te spuwen en geheel geforceerd probeer ik deze jongeman vriendelijk duidelijk te maken dat ik niet bij een paal wil inchecken maar bij een persoon.

Gelukkig wordt deze jongeman tijdig gered door een vriendelijke vrouwelijke collega die aangeeft dat ze me wil helpen. Ik voel me begrepen en leg uit dat het online inchecken allesbehalve soepel verliep. Blijkt dat er een storing was in het systeem gisteravond en niemand de e-mail of sms ontving met de instapkaarten. Ze kon zien dat ik inderdaad al was ingecheckt en binnen 2 minuten heb ik mijn instapkaarten in mijn handen. Zo en nu ontspannen en genieten.

Op woensdagavond kreeg ik via de telefoon de melding om online in te checken bij Ryanair. Eens kijken hoe dat zal verlopen. Ik open de thuis al gedownload app, een verstandige meid is namelijk goed voorbereid. Klik op mijn reizen. Zoek aan de hand van mijn emailadres de boeking op. Klik op haal mijn boeking op en voer de gevraagde gegevens in. Klik op OK en voilà de instapkaarten staan onder de tab instapkaart. Dit is hoe het volgens mij hoort te gaan. Dit past bij de technologie van vandaag. Dit heeft aan mijn verwachtingen voldaan. Geen seconde irritatie, in 1 keer mijn doel bereikt. En met mijn telefoon in de aanslag stappen we het vliegveld van Lissabon binnen om bij ieder controlepunt enkel mijn mobiele instapkaarten te vertonen en ontspannen aan onze terugreis te beginnen.

Ik zeg TAP Portugal en Brussels Airlines, en wellicht nog tal van andere vliegmaatschappijen, in het kader van beter goed gejat dan slecht bedacht.... Kijk eens hoe Ryanair de app heeft ingericht, want eenvoud siert.

Vrolijk kerstfeest

De feestdagen staan letterlijk voor de deur. Nog 1 nachtje slapen en het is 24 december en dat betekend kerstavond en samenzijn met de familie, zoals dat bij ons thuis traditie is.

Voor mij voelt het dit jaar anders, want we zijn niet allemaal samen. Pop zit in Lissabon en is gewoon aan het werk. Zij zal daar vast wat organiseren met haar collega's om er toch nog wat leuks van te maken. Voor mij geeft het vast en zeker af en toe een incompleet gevoel. Maar door aan haar te denken is ze er toch een beetje bij.

Zo zal iedereen tijdens de feestdagen een gemismoment ervaren. Van de mensen die er niet bij kunnen zijn of die niet meer onder ons zijn. Een moment van bezinning hoe waardevol het is om de mensen waar je van houdt om je heen te hebben, te waarderen wat je hebt en te genieten.

Voor mij is dat moment vaak tijdens het zingen van de kerstliederen. Dit is een samenhangingsgevoel dat nooit helemaal compleet voelt, juist omdat er een gemis is. Wij zingen altijd na het kerstdiner diverse kerstliederen. Begeleidt door de piano. Vroeger was het Großmutter die achter de vleugel zat met haar grote groene bril op en wij allemaal om haar heen om de tekst op de bladmuziek mee te kunnen lezen. Want hoewel we ieder jaar dezelfde liederen zongen, gaf die tekst altijd het stukje houvast.

Großmutter is er niet meer bij, maar de traditie is gebleven. En tijdens het zingen gaan mijn gedachten regelmatig naar vroeger, naar Eisenberg. Botervliegje die Kling Klöckchen uit volle borst inzet waarop wij met z'n allen verder zingen. Mushka die samen met mij Auf dem Berge zingt. De wat scheve tonen die Tante af en toe produceert, wat op de lachspieren werkt. De strenge blik van Großmutter wanneer we een giechelbui krijgen en we ons vermannen en weer keurig verder zingen. De harmonie van alle stemmen die genieten van het moment van samen de liederen te zingen die een jaar lang in de kast hebben gelegen.

Die harmonie is gebleven. Schoonzus nu achter de piano. Oude en nieuwe liederen worden gezongen. Samen kiezen welk liedje als volgende aan de beurt is. Samen zingen, en een ieder met zijn/haar eigen gedachten of gevoel. In het hier, in het verleden of met de gedachte aan degene die je op dat moment mist. Met een gevoel van vreugde, van gemis of harmonie. Maar toch samen, waardoor de klanken van de piano en de stemmen aanvoelen als een warme deken en het daarmee het bijzondere gevoel geeft dat ik alleen tijdens de kerst ervaar.

Ik wens jullie allen gezonde en gezellige feestdagen. Geniet met de mensen van een feest dat voor mij uit samenhang en liefde bestaat. Want een wereld vol liefde maakt van ons allen een rijk persoon.

Opmerkingen

Martha

23.12.2018 14:37

Ik wens jullie een fijn samenzijn. Liefs 🍷

2019

Je suis niet-roker

Ja, ik kan met volle overtuiging zeggen: "Ik ben niet-roker!"

En niet omdat ik inmiddels al een jaar gestopt ben, nee, omdat ik het voel en ervan overtuigd ben. Ik heb namelijk pas 2 dagen geleden samen met Pop mijn laatste sigaret gerookt in de achtertuin bij mijn ouders. Waarom ik er dan toch zo van overtuigd ben, vertel ik jullie.

Even een stukje terug in de tijd. Tijdens de herfstvakantie was de verleiding weer te groot en rookte ik weer mijn sigaretjes op de terrassen van het warme Lissabon. Na de vakantie had ik niet het doorzettingsvermogen ze te weerstaan en ging gestaag door met roken. Alles in mij zei afbliven, maar het lukte me wederom niet.

Tijdens mijn halfjaarlijkse controle bij de tandarts heb ik om een verwijzing gevraagd naar de orthodontist. Mijn gebit is al jaren een doorn in mijn oog. Door een groeiachterstand van mijn kaken schuiven mijn tanden steeds meer over elkaar. Dat stomme tandje dat altijd zichtbaar is op iedere foto. Het niet breeduit kunnen lachen zonder rekening te houden met het niet al te zichtbaar maken van mijn tanden. En nu ook meer het besef dat mijn kiezen steeds slechter op elkaar aansluiten en dat dit hoe dan ook in de toekomst problemen zal opleveren. De hoogste tijd dus om actie te ondernemen. De uitgebreide versie gebit 2.0 en het verloop zal ik t.z.t. met jullie delen op mijn blog. Nu de korte versie en van orthodontist door naar de kaakchirurg die mij direct te kennen gaf dat hij geen rokers opereert. Ik was niet gechoqueerd, wist dat hij gelijk heeft.

Dus ook voor mijn toekomstige mooie gebit was het stoppen met roken een must. Hoeveel redenen had ik nog nodig? Maar een beetje hulp kon ik ook wel gebruiken. En dan niet in de vorm van pleisters, kauwgom of tabletten, nee want ook die troep wil ik niet in mijn lijf.

Mijn lieve vriendin had een tijd geleden de hulp in geroepen van Ben ter Horst, life coach bij het [Holistisch Centrum Brabant](#). Stoppen met roken in hypnose. Toch maar eens kijken of dat wat voor mij is. Tijdens een etentje haar ervaringen beluisterd en de contactgegevens gekregen.

Na een mail te hebben gestuurd, afwachten hoe snel er ruimte zal zijn. Lang hoefde ik niet te wachten, want de volgende dag had ik een reactie en ik kon de week erop al terecht. De voorgestelde datum paste mij niet, maar met de agenda bij de hand was er al snel een nieuwe datum vastgelegd: 11 januari 2019.

Alleen wilde ik dit niet doen. En de enige die ik bij me wilde hebben was Mushka. Zij straalt de rust en warmte uit die ik op dat moment nodig heb. En zeg nou eerlijk ook als volwassen vrouw verlang je soms naar de aanwezigheid van je moeder. En dit was zo'n moment.

Om 13.00 uur stond de afspraak. Ruim op tijd kwamen we aan op een plek met vrij nieuwe gebouwen, maar die een prettige sfeer gaven. Daardoor voelde ik me geen moment gespannen. Het voorgesprek voerden we in aanwezigheid van Mushka. Later vertelde Ben dat hij dit normalerwijze in de behandelkamer doet. Maar omdat hij de warme band tussen moeder en dochter voelde, deze insteek verkoos. Het voorgesprek bestond uit vragen, zoals waarom wil je stoppen met roken? Wat vind je fijn aan roken? Vragen die ik zonder na te denken kon beantwoorden, want deze vragen heb ik mezelf al vele malen gesteld. Maar ook heb je kinderen, een partner? Diverse algemene vragen.

Daarna gingen we naar de behandelkamer. Na toestemming te hebben gegeven dat ik door Ben in hypnose mag worden gebracht en hij mij op schouders, armen, benen en voorhoofd mag aanraken begon de sessie. Ik moest me vooral concentreren op zijn stem en zijn verzoeken tot visualisatie uitvoeren. Met gesloten ogen luisterde ik naar zijn woorden. Een rustige stem die de gegeven antwoorden uit het voorgesprek verwerkte in een verhaal dat over mij ging. Gaandeweg de sessie merkte ik steeds meer dat ik er wel was, maar ook weer niet. Mijn lichaam bestond niet uit hoofd, armen, romp en benen, maar was een geheel, een welvende vorm. De visualisatie opdrachten die ik kreeg voerde ik zonder terughoudendheid uit. Opdrachten als zie jezelf op een plek waar je volledig ontspannen bent, je zweeft in een bel de lucht in tussen de wolken, boven de wolken, voel de warme stralen van de zon. En op een gegeven moment moest ik een zin herhalen keer op keer.

Gek genoeg heb ik het idee dat ik de hele sessie kan navertellen, maar deze zin komt maar niet meer in me op. Deze zin is blijkbaar eigen geworden en heeft het niet meer nodig gezegd te worden. Aan het einde van de sessie gaf Ben me de opdracht zodra ik mijn ogen opendeed te zeggen...ik ben een niet-roker. Ben haalde me uit de hypnose, ik opende mijn ogen en ik zei: "ik ben een niet-roker." En deze woorden ontroerden mij enorm. Ik voelde tranen over mijn wangen lopen, omdat ik meende wat ik zei. Ik voelde een enorme opluchting, want ik ben een niet-roker.

De afgelopen dagen zijn voor mij heel ontspannen verlopen. Geen moment heb ik de behoefte aan een sigaret ervaren. Af en toe denk ik, ik wilde toch wat gaan doen, maar wat was dat dan? En dan laat ik dat weer los en ga door met wat anders. Wel een paar onrustige nachten, maar dat is ook een stukje lichamelijke ontwenning. Sigaretten boeien me niet, ze interesseren me niet, ze zijn niet langer belangrijk, ze zijn geen deel meer van mijn leven, geen dagelijkse invulling van de dag.

Voor sommigen van jullie zal dit misschien zweverige onzin zijn. En iedereen moet ermee doen wat hij/ zij wil. Ik wilde deze ervaring met jullie delen. Omdat ik weet hoe moeilijk het is om van het roken af te komen en te blijven. En omdat ik weet dat velen nieuwsgierig zijn naar alternatieve methodes. Ik heb vertrouwen in deze methode, omdat het goed voelt. En hoop dat ik voor sommigen de drempel naar deze methode wat verlaagd heb.

Opmerkingen

Nicole

13.01.2019 14:57

Gefeliciteerd lieve schat. Ik ben heel trots op jou en ik denk dat ik met de tijd je voorbeeld ga volgen. Xxx Nicole

Wencke

13.01.2019 13:56

Wauw Linda! Ik kan me wel vinden in die zweverige onzin ;). Deze keer gaat het je lukken.

2020

Ik droom van een schoon straatje

Vandaag was ik met pop onderweg in de auto. De feestdagen zitten er weer op en iedereen heeft er zijn / haar eigen invulling aan gegeven. Ik heb ook dit jaar weer genoten van de feestdagen. Traditiegetrouw de 24e met mijn lieve familie gepraat, gelachen, gezongen, gedronken en gegeten. Op 1e kerstdag mijn meiden naar hun familie gebracht en een ontspannen avond voor mezelf gehad. En 2e kerstdag met de familie de schaatsbaan in Alkmaar opgeleukt.

Oud en nieuw dit jaar met pop, mijn ouders en botervliegje doorgebracht, omdat botervliegje ook nog eens te vieren had dat ze toegetreden is tot de 40-ers club. Mooie gesprekken gevoerd, heerlijk gegeten en om 00.00 uur naar buiten en genoten van heel veel mooi siervuurwerk.

En dat vuurwerk dat was vandaag tijdens die autorit mijn enorme irritatiefactor.

De discussie wordt natuurlijk al langer gevoerd wel of niet verbieden. Een kleine meerderheid, 53%, vindt het een goed plan als het afsteken van vuurwerk door particulieren in hun gemeente verboden wordt. Anderen vinden het betuttelend en de zoveelste traditie die wordt afgenomen.

Maar als je dan door de straten rijdt en je beseft dat er afgelopen oud en nieuw voor 77 miljoen euro de lucht in gegaan is (een nieuw record) en dan moet constateren dat dit ook nog 2 dagen na oud en nieuw zichtbaar is in de woonwijken, schaam ik me. Is het een vreemde verwachting naar mijn medelanders toe dat wanneer je troep maakt je dit ook opruimt en schoon achterlaat? Wanneer je in de keuken staat te koken gooi je toch ook de aardappelschillen in de vuilnisbak en was je de afwas af? Maar op straat laten we het maar liggen? En toezichthouders kunnen niemand er persoonlijk op aanspreken, omdat zij niet weten wie die 1000-klapper heeft aangestoken.

Het lijkt me toch een kleine moeite om je straatje weer schoon achter te laten. Stel je voor: de volgende ochtend, of begin van de middag, allemaal met een bezem en een vuilniszak de straat op en de troep opruimen. Wie je nog niet had gesproken kan je nog het beste wensen voor het nieuwe jaar. Met anderen kan je nog even opnieuw lachen om die ene goede of juist slechte grap van gisteren. En wanneer je klaar bent kan iedereen weer door de schone straten rijden.

Maar wie weet is dat volgend jaar niet meer aan de orde.

Opmerkingen

Ivana

02.01.2020 19:07

Maar echt hoor!!

My English rose

My English rose has lost the battle
Fought so hard, fought so powerful
But it was an unfair fight
Her body wasn't strong enough for the victory
this time
I am so proud of you
And I will miss you so much
You will have a special place in my heart
forever
Heaven has received another shining star and
you will shine so bright
Because you were such a wonderful person
Rest in peace my English rose

Opmerkingen

René Dijkmans

06.02.2020 08:32

Linda, heel veel sterkte met dit grote verlies.

Maaïke

02.02.2020 18:19

Lieve Linda, heel veel sterkte ❤️🌟😔

Hermanvanderweg

02.02.2020 10:19

Verschrikkelijk Linda, heel veel sterkte gewenst in deze verdrietige tijd.

Patricia

02.02.2020 06:39

Wie is het haasje?

Dat is het hele eieren eten

Afstand heeft altijd al een rol gespeeld in mijn leven. Voor een bezoek aan de familie van Mushka hebben we de lange rit naar Duitsland. Voor een samenzijn met de familie van Papski's gaat de reis naar Noord-Holland. En toen Frutsel ging studeren koos hij voor het Oosten van het land. Ikzelf ben voor de liefde naar het Westen afgereisd en daar blijven plakken.

Het maakte me niet uit. De afstand weerhield ons nooit om elkaar regelmatig te zien. Maar het woordje afstand heeft inmiddels wel een andere dimensie gekregen. Nu zo rond de paasdagen nog extra voelbaar.

Voor het eerst in mijn leven vier ik Pasen niet met de familie. Voor het eerst kunnen we de afstand niet overbruggen om bij elkaar te komen en gezamenlijk aan het paasontbijt te zitten en te genieten van de Soleier die Mushka heeft gemaakt. Geen paashazen zoeken die Papski in de tuin heeft verstoppt. En tussendoor gezellige gesprekken, lachen en af en toe een knuffel.

Dit jaar staat Pasen in het teken van social distancing, 1,5 meter in acht houden, afstand houden. Pasen staat voor het lijden, de dood en de wederopstanding. Voor mij is in deze het lijden, het sentiment om niet samen te kunnen zijn. De dood de fysieke afstand die we moeten behouden, het gemis. De wederopstanding de creativiteit om er toch een mooi feest van te maken.

Want met de huidige technologieën zijn afstanden makkelijk te overbruggen. Natuurlijk kan je niet even knuffelen, maar toch even het gevoel hebben samen te zijn en de Paasdagen in te luiden door te facetimen via Whatsapp was nog hilarisch ook. Met mijn eigen gezin aan de paasbrunch met zelfgemaakte Soleier was niet minder smakelijk. En dit jaar heb ik de paashazen verstoppt, die skills blij ik van mijn Papski het hebben geërfd. En ook de mooie gesprekken, het gelach en de knuffels ontbraken niet.

Dus al met al was het alsnog een vrolijk Pasen.

Opmerkingen

Martha Wisse

13.04.2020 15:51

Fijn dat het toch gezellig was. Want die paaseieren moeten heel bijzonder zijn. Alleen geen idee hoe die smaken. 😊

Alle beetjes helpen

Een aantal jaren geleden kreeg ik vreemde klachten. Plotselinge tintelingen in mijn benen en handen. Gevoelsverlies in mijn bovenbenen. Duizeligheid wanneer ik mijn hoofd te snel bewoog. Een reactie die van mijn onderrug naar mijn bovenbenen uitstraalde wanneer ik mijn kin op mijn borst deed. Ik dacht dat het vast was ontstaan doordat ik mijn slaapkamer had opgeknapt en wellicht te lang in een slechte houding had gewerkt. Iets afgekneld ofzo. De ene dag wat meer last dan de andere dag, maar het ging ook niet vanzelf weg. Op advies van mijn ouders toch maar eens een afspraak gemaakt bij de huisarts, die me doorverwees naar de neuroloog.

Nadat ik daar binnenstebuiten was gekeerd, kwam uit de MRI de diagnose CIS. CIS staat voor Clinically Isolated Syndrome. Bij dit syndroom heeft er één aanval in het centrale zenuwstelsel plaatsgevonden, waarbij er, in mijn geval, is vastgesteld dat op één plek in mijn centraal zenuwstelsel de myeline en zenuwbanen zijn aangedaan. Het is mogelijk dat het bij deze eenmalige aanval blijft. Het kan ook dat het ontwikkelt tot MS.

Bij het horen van MS stort je wereld in. Wat betekent dit voor mij? Ik heb nu geen MS, maar ga ik het dan krijgen en wanneer en hoe kan dit ontstaan en wat kunnen we er tegen doen en is het te genezen? Is mijn lijf vanaf nu een tikkende tijdbom? Allemaal vragen waar geen antwoorden op gegeven kunnen worden. Want de precieze oorzaak van MS is onbekend. En over het verloop niets te voorspellen. Het kan zomaar zijn dat het bij deze ene aanval blijft, maar zekerheid is er niet.

Mijn ziektebeeld wordt sindsdien scherp in de gaten te houden door middel van halfjaarlijkse controles bij de neuroloog of de MS-verpleegkundige.

Sinds mijn diagnose ben ik op zoek gegaan naar informatie en had me bij diverse nieuwsbrieven aangemeld. Daaruit kwam de vraag of ik wilde collecteren voor het MS-Fonds. En dat ben ik gaan doen. Omdat er nog veel onbekend is over MS en onderzoekers niet weten hoe MS ontstaat en hoe de ziekte te genezen valt is onderzoek hard nodig en dus geld.

Voorgaande jaren ging ik met Kaboutertje op pad, want heel eerlijk, de opbrengst is nou eenmaal hoger wanneer je met een schattig kind voor de deur staat die je vraagt een bijdrage te willen leveren aan het MS-Fonds. Dit jaar gaat dat niet, helaas is het door Corona niet verstandig om bij mensen aan de deur te komen. Dus dit jaar moet ik op een andere manier proberen toch een mooi bedrag te kunnen inzamelen.

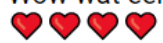
En daar heb ik jullie hulp bij nodig. Via [deze link](#) kunnen jullie een donatie doen en een bijdrage leveren in verder onderzoek naar MS. Want hopelijk zal ik het niet nodig hebben, maar er zijn vele anderen die gebaat zijn bij goed onderzoek. Hartelijk dank.

Opmerkingen

Huma Sediq

17.11.2020 12:22

Wow wat een verhaal Linda ! Respect voor je dat je dit met ons wilde delen ga zeker wat doneren

Ivana

16.11.2020 19:04

On her way home

Eerder vertelde ik jullie al hoe belangrijk muziek in mijn leven is. En ook hoe ik kan genieten van de klanken die Pop voortbrengt tijdens haar muzikale uitspattingen. Deze uitspattingen zijn omgezet in een eigen EP. De EP bestaat uit 4 prachtige nummers, zelf geschreven en geproduceerd door Vincent van Liempd Studio's met als titel "On my way home".

De titel vind ik prachtig gekozen en heb daar zo ook mijn eigen interpretatie bij. Wat is thuis en waar is thuis? Dat kan natuurlijk op diverse plaatsen zijn en dat zullen in de toekomst nog vele nieuwe locaties worden. Maar hopelijk zal in dat rijtje ook altijd het thuis dat ik voor mijn meiden creëer een plek hebben.

De aanloop naar de release is niet zonder slag of stoot verlopen. Door de gulle giften van donateurs via de crowdfunding die Pop had opgezet is het proces op gang gebracht, waarna deze stil kwam te liggen toen bleek dat de oprichter ervandoor was met de gelden. Vertragingen door een werkreis naar China en later een jaar werken in Lissabon. Volle agenda's door werk en andere verplichtingen. Maar het resultaat is er niet minder om.

Het is inmiddels alweer een maand geleden dat op 1-8 de release plaats heeft gevonden. Een bewust gekozen datum door Pop, omdat ze de nummers in 2018 heeft geschreven. Deze dag verliep op z'n Pops. Door COVID-19 geen groot feest, maar intiem met een select gezelschap. Jammer genoeg waren op dat moment de songs nog niet volledig toegankelijk op alle streamingsites op de releasedag, maar dat mocht de pret niet drukken. De zenuwen waren van haar gezicht af te lezen en het moment van aandacht werd uitgesteld. Maar met een kleine stimulans gaf Pop zelf het startsein en introduceerde haar nummers aan het publiek. Met wat extra luisteraars uit de buurtuinen werden ze enthousiast ontvangen.

Daarom wil ik ze jullie natuurlijk ook niet onthouden en deel hiermee vol trots:

On my way home van Naomi

YouTube

[Too Far Gone](#)

[Naturally Faded Away](#)

[I Don't Need Much More](#)

[Things You Said](#)

Spotify

<https://open.spotify.com/album/2tDJhyGaFQiQLGmwG6d7I6?si=c2b62QfBQDg7C9u9pBD0sw>

Deezer

<http://www.deezer.com/album/165161452>

ITunes/ Apple Music

<https://music.apple.com/nl/album/on-my-way-home-ep/1526363020>

Opmerkingen

Ivana

01.09.2020 07:22

Daar mag je zeker trots op zijn ❤️

Het gas erop

Vorige week had ik een dingetje met een pizza en een oven. Het was bijna knap hoe de pizza van mijn bord gleed terug de oven in, een salto maakte door mijn wanhopige poging om hem op te vangen, yeah right een gloeiendhete pizza opvangen met je blote handen is bij voorbaat kansloos, en dus met de belegde kant op de gasvlam terecht komt. Een puinhoop.

Voorzichtig het ergste vuil weggehaald zonder mijn handen alsnog te verbranden en daarna geduldig afwachten tot de oven afgekoeld is en ik los kan gaan met schoonmaakmiddelen. Ja dat had ik gedacht. Muscle is toch niet zo sterk als we denken, Dasty was deze keer niet mijn redder in schoonmaaknood en baking soda gaf ook niet het juiste resultaat. Met andere woorden de oven was niet meer te gebruiken. De gasbuis was dichtgeslipt door de gesmolten kaas en ik durfde het risico niet te nemen om de oven aan te zetten met het schrikbeeld dat de vlam naar binnen zou schieten met alle gevolgen van dien.

Oplossing? Een nieuw fornuis met oven. Nu moet ik er wel even bijzeggen dat ik de leeftijd van mijn

fornuis niet eens ken. Ik heb deze namelijk ooit overgenomen van de vorige bewoonster van mijn eerste flatje, dus sowieso ouder dan 23 jaar. Heeft zijn beste tijd dan ook wel gehad. Maar nu, waar ga ik voor? Keuzes genoeg. Ga ik voor de toekomst en dus van het gas af. En dan? Wordt het keramisch of inductie? En wat voor oven wil ik erin? Maar als ik dan van het gas af ga, hoe zit dat dan met mijn nog niet zo oude pannenset? Keuzes, keuzes, keuzes.

Lang leve de vergelijkingssites, almighty google met tips en trics en Excel voor mooie berekeningen van de aankomende investering versus het budget. De keuze was na een paar dagen gemaakt een gasfornuis met elektrische oven van Whirlpool. Wehkamp had ook nog eens een mooie aanbieding, daarnaast kon de oude gratis meegenomen worden en wordt de oven geïnstalleerd tegen een kleine vergoeding. Geregeld dus.

De avond ervoor het oude fornuis afgekoppeld, schoongemaakt aan de buitenkant en buiten laten zetten, zodat die alvast klaar stond. Ook even de muurtjes schoongemaakt en de vloer, want dat is toch altijd een verzamelplek van vet en viezigheid. Tegen een uur of 22.30 hoor ik wat gerommel in mijn tuin en klopt er iemand op de deur alsof hij zwarte Piet is (of mag ik dat niet meer zeggen). Ik lig haast naast de bank, maar verman me en denk bij mezelf die deur gaat natuurlijk niet open. Ik hoor meerdere mannenstemmen en het is al donker buiten. Dus ik doe mijn lamellen opzij en ja hoor ze staan mijn fornuis al in een busje te laden. Ze zien me en lopen naar het raam, dus ik steek mijn duim op en wens ze veel succes met dat oude niet meer te gebruiken ding. Kan maar opgeruimd zijn.

De levering van het nieuwe fornuis was gisteren, tussen 8.00 en 22.00, fijn dat we tegenwoordig thuiswerken. In de loop van de dag werd de marge kleiner tussen 14.00 en 17.00. Uiteindelijk kwamen ze om 16.15 uur. Ik stond net op het punt de deur uit te gaan, maar Pop was zo lief om het in ontvangst te nemen, wat kan er misgaan? Fornuis is binnengezet, op de gewenste plek.....IN DE VERPAKKING. Wat heb ik daaraan? Heb ik nou echt € 10,00 moeten betalen van de voordeur naar de keuken? Installeren doen ze namelijk niet i.v.m. veiligheidsoverwegingen Okeeee. Ik lees het na en dat staat er inderdaad. Wat een dwaling! Les voor een volgende keer, toch echt even beter de kleine lettertjes lezen. Dus ik kom thuis en heb een klusje. Geeft niet, vind ik leuk en heb ik zo voor mekaar.

Verpakkingsmateriaal verwijderen, eens kijken waar ik die Mount Everest aan plastic en piepschuim kan onderbrengen. En dan op zoek naar de gas slang, die is er dus niet. Dus ik als een malle naar de Gamma, nadat ik heb opgemeten hoe lang de afstand is tussen de kraan en de aansluiting, om nog voor sluitingstijd een gas slang te scoren. Nog even goed gekeken of er niet ook nog verschil zit in de aansluitingsmaten, maar die lijken gelijk. Terug naar huis en aansluiten maar. JAMMER HOOR, de aansluiting past niet.

Ik ben er bijna klaar mee. Ik ga lekker even op de grond zitten en pak het boekje erbij. Lees deze aandachtig van voor naar achteren. Gebombardeerd met allerlei vaktermen maar geen woord te vinden over maten van de aansluiting. Het is inmiddels al laat, dus laat ik in ieder geval de stekker er wel in doen, ben ik toch nog iets verder gekomen. Ik stel de klok op het display in, en dat lukt zonder verdere rariteiten. Even kijken hoe de verlichting van de oven eruitziet. NEEEEEEEEEEEEEE die doet het niet. Hoe kan dat nou? Oven open, lampje opzoeken in het donkere gat, glazen afscherming verwijderen en even aandraaien, kan natuurlijk dat het lampje niet goed is vastgedraaid. Dikke pech, lampje blijft weigeren. Ik draai rustig de glazen afscherming er weer op, doe de oven dicht en draai mijn rug ernaartoe. Morgen weer een dag.

Vandaag bel ik dus de klantenservice van Whirlpool voor de verlichting. Kom je in de wacht, wat niet heel gek is, maar de wachtmuziek is tenenkrommend kraakt alsof die ook zijn beste tijd gehad heeft, dus ik neem me voor dit ook even te melden zodra ik iemand aan de lijn krijg. Randy neemt heel timide de call aan, dus ik wens hem een hele goedmorgen en geef aan dat ik eerst even wil melden dat de wachtmuziek niet om aan te horen is en wellicht een keer vernieuwd moet worden hij kraakt van ouderdom (dit zeg ik overigens met een vrolijke opgewekte stem). Stilte aan de andere kant van de lijn. Dus ik zeg hallo Randy ben je er nog? Hij zegt mag ik uw postcode? Nu val ik even stil...wat ging hier precies mis? Dus ik vraag: had je meegekregen wat ik je zojuist vertelde? Hij zegt: Ja, maar ik kan daar verder niets mee want ik neem alleen reparaties aan. Dus ik zeg lachend, nou ik zie dat ook als een reparatie maar dan voor julliezelf intern hahahaha. Randy vindt mij niet grappig en vraagt nogmaals om mijn postcode. Okeeeeeeeee. Blij dat ik vooraf op 1 hebt gedrukt en daarmee toestemming heb gegeven mijn gesprek op te nemen voor trainingsdoeleinden, want dit lijkt mij een geschikte casus.

Ik geef mijn postcode en leg uit wat het probleem is. Randy herhaald (helaas ook niet vlekkeloos), ik corrigeer en hij noteert. Het gaat om de verlichting in de oven. Na aansluiting van de stroom doet de display het keurig maar de verlichting doet het niet. Lijkt erop dat er een nieuw lampje in moet. Hij zal eens kijken wanneer er een monteur beschikbaar is. Ik geef nog aan dat een monteur niet nodig is, ik kan zelf prima een lampje vervangen, dus een nieuw lampje toesturen is voldoende... geen reactie. Dan krijg ik de eerstvolgende mogelijkheid, op 11 november is er een monteur beschikbaar. Dus ik herhaal, voor het geval hij mij de eerste keer niet heeft verstaan, dat het toesturen van een lampje ook goed is, maar dat is blijkbaar geen optie. Okeeeeeeeeeeeee. Dus er komt nu een monteur om mijn lampje te vervangen? En daar zitten geen kosten aan verbonden? Want het kan natuurlijk niet zo zijn dat de monteur mij volgende week aankijkt en zegt, maar mevrouw we hadden u ook een lampje toe kunnen sturen hier had ik niet voor komen, kijkt u eens dat kost u dan..... Nee Randy verzekerde mij dat dit binnen de garantie valt. Ik zeg okay duidelijk en wens hem nog een prettige dag. Randy zegt dag. Het zal zijn eerste werkdag wel zijn en ik hoop dat ze de opname gebruiken voor trainingsdoeleinden.

Wordt vervolgd.....

Hoe het verder ging

De redder

De volgende dag scheen de zon, dat werkt altijd goed op mijn humeur en geeft me een extra positieve instelling. Ik nam me voor in mijn lunchpauze op de fiets te springen en lekker in het zonnetje naar de Gamma te fietsen om de benodigde onderdelen te scoren.

Ik was nu goed voorbereid. De voorgaande nacht heb ik, na een uur plafondstaren (het liet me dan toch niet los dat het me nog niet gelukt was), mijn telefoon gepakt en op YouTube gekeken naar filmpjes hoe ik een gasslang aansluit. Ik wist nu wat ik nodig had en welke stappen ik moest doorlopen om dit klusje te klaren.

Dus vol goede moed in het zonnetje naar de Gamma, waar mijn humeur toch een klein beetje omsloeg toen ik voor de deur stond en moest constateren dat precies in de jas die ik aan had getrokken geen mondkapje zat. Dus met lege handen weer naar huis, nieuwe kansen na werktijd.

Na werktijd was de zon weg en regende het. Deze keer niet op de fiets, maar met de auto. Eerst maar eens naar de servicebalie om me nog even extra te laten informeren en er zeker van te zijn dat de YouTube filmpjes geen belangrijke stappen hadden overgeslagen. Ik zou geholpen worden in de desbetreffende gang, daar liep ik dan alvast heen. Een jonge dame kwam naar me toe en ik legde de situatie uit. Afwijkende aansluiting welke nippel (ja ja ik begon al in vaktermen te praten) had ik nodig? Ik had zelf al bedacht dat een nippel met een hoek niet handig was voor mijn aansluitsituatie thuis, dus het wordt een rechte en de jonge dame geeft mij de gewenste nippel. Ze bevestigt dat dit een veel voorkomend probleem is bij de aanschaf van een nieuw gasfornuis. Ik voel me gesterkt met het idee dat er lotgenoten op deze aardkloot rondlopen. Verder had ik nog gastape nodig. De jonge dame geeft me de juiste tape en legt uit dat ik deze 3 tot 7 keer om de aansluitpunten moet draaien, wist ik al maar een bevestiging is altijd goed. Trots met mijn spullen loop ik naar de kassa, stap in de auto en ga richting huis.

Eenmaal thuis aangekomen haal ik de nippel uit de verpakking en test eerst maar eens of deze ook zonder tape gewoon past. NEEEEEEEEEEEEEE.... te klein!!! Hoe kan dat nou???? Er hing toch maar 1 maat? Kan ik niet meer goed kijken in mijn frustratie? Waarom heeft de jonge dame niet gevraagd naar welke maat ik nodig had? Ik kan wel gillen. Dussss nippel weer terug in de verpakking. Gastape laat ik voor wat hij is, daar kan toch echt niets verkeerd aan zijn. En terug naar de Gamma.

Eerst maar weer naar de servicebalie om deze in te leveren en een retour bon te ontvangen, waar bevestigd wordt dat er inderdaad 2 maten zijn. Ik loop met mijn bon naar de desbetreffende rij en kijk nog eens goed. Ja 2 rijen, waarbij op iedere rij vooraan dezelfde maat hangt, die voor mijn fornuis dus te klein is. Maar achter de eerste op de 2e rij hangt inderdaad een andere maat, is dus door iemand niet goed teruggehangen. Les voor de volgende keer niet alleen op verpakkingen kijken, maar ook ter verificatie de labels aan de rekken checken.

Om te voorkomen dat er toch nog een 3e maat bestaat schiet ik een van de medewerkers aan die aangeeft zo bij me te komen, omdat hij nog even met een andere klant bezig is. Ik wacht mijn beurt geduldig af. De mannelijk medewerker van middelbare leeftijd komt naar me toe en ik leg hem in een notendop de situatie uit en wil graag bevestigd krijgen dat er geen andere maten zijn dan deze 2. Hij bevestigt dit, dus dat moet goed komen. Ik bedank hem en wil richting kassa lopen, wanneer de medewerker mij vraagt wie de aansluiting gaat doen. Dus ik zeg heel opgewekt: "Ik". Waarop de medewerker gaat lachen....

Er ontstaat een "kleine" kortsluiting in mijn hoofd. Deze lach is en slecht getimed en totaal ongepast. Wat suggereert deze medewerker, dat het een grap is dat ik de aansluiting kan realiseren? Waarom??? Omdat ik een vrouw ben???? Dus ik draai mij om en kijk hem aan, ik denk dat mijn ogen vuurspuwden, en vraag hem wat er zo grappig aan mijn antwoord is. Is het niet aannemelijk dat ik als onafhankelijke vrouw een gasfornuis kan aansluiten? Ik heb me toevallig erg goed voorbereid en vertel hem van A tot Z welke stappen ik ga doorlopen. De ogen van de medewerker worden groter en hij blijft maar zeggen dat hij het zo niet bedoelde. Ondertussen staat er een dame in het gangpad smakelijk te lachen om de situatie, terwijl ik verder ga met mijn relaas. Ik eindig mijn verhaal met de vraag of hij denkt dat het op die manier zou moeten lukken? Mijnheer knikt en zegt dat dat wel goed zal komen. Ik bedank hem en wens hem een fijne dag, draai me om en geef de dame in het gangpad een knipoog. Op naar de kassa en door naar huis voordat het donker wordt en ik nog steeds geen eerste maaltijd heb kunnen koken op mijn nieuwe fornuis.

Eerst maar weer even de test of de aansluitingen nu wel passen en WHOEP WHOEP het past. Dit moet helemaal goedkomen. Gastape eromheen en schroeven maar.....wat helaas niet gaat met blote handen. De schuur in op zoek naar de juiste steeksleutel en natuurlijk ben ik niet in het bezit van de juiste maat, het zou eens meezitten. Op dit punt kan ik wel janken. Ik was namelijk niet van plan om hulptroepen in te roepen, ik wilde dit zelf voor mekaar krijgen. En nee ik gunde het die eikel van de Gamma niet dat hij toch een reden had om te lachen. Dus nog maar een keer de gereedschapskist ingedoken in de hoop de redder in nood toch in huis te

hebben. Ik zette al mijn hoop op de tang, liep ermee naar de keuken, klemde hem om de schroefkop en.....YES het werkt.

Wat was ik blij dat het eindelijk voor mekaar was. De boel opruimen en schoonmaken en dan lekker mijn eerste maaltijd bereiden. Nasi... in het kader van niet mokken, lekker wokken.

PS: als in een wonder deed ook de verlichting van de oven het plotseling, dus de monteur van Whirlpool kon ook afgebeld worden.

Opmerkingen

Jan 18.11.2020 06:30

Nog steeds een topwif, supergoed gedaan Linda

Annet bot 17.11.2020 08:14

Super goed van jou Linda je bent een echte doorzetter en wat een leuke schrijfstijl.

Paps 14.11.2020 14:15

Super aktie en heerlijk beschreven. Kunnen veel mensen incl mezelf veel van leren.

Parvin 13.11.2020 21:05

Independent woman, leuk stukje Linda 🍷

Hermanvanderweg 13.11.2020 14:36

De aanhouder wint! Wel even gecontroleerd of het echt dicht was toch? 😊👍

Kerstgroet

Wat een raar jaar hoor je van iedereen die terugkijkt op het afgelopen jaar. Een bewogen jaar in het teken van beperkingen. Een jaar van afstand nemen en houden. Een jaar van duidelijke grenzen, maar toch steeds weer verleggen.

Als ik mensen aanhoor dan gaat het vaak over wat er allemaal niet kan, wat er allemaal voor vrijheden ontnomen zijn. En ja, ook ik maak me daar schuldig aan. Want wat zijn we gewent aan onze vrijheid. En onze mentaliteit van "we laten ons niets vertellen" laat zich vaak zien. Hoe een virus een andere betekenis kan geven aan vrijheid.

Als ik goed nadenk over het afgelopen jaar heeft het me ook veel goeds gebracht. Binnen alle beperkingen heb ik veel genoten. Genoten van de mooie gesprekken met mijn meiden. Genoten van de wandelingen die ik heb gemaakt. Genoten van de vele uren muziek die ik heb beluisterd. Genoten van de boeken die ik gelezen heb. Genoten van de tijd die ik aan creativiteit heb kunnen besteden.

Het haasten moest eruit. Je kan niet haasten, want in je haast vergeet je de 1,5 meter afstand regel. Dus je moet geduldiger zijn. Rekening houden dat een boodschapje net even langer duurt dan anders. Even een versnelling terug.

En nee, ik wil het niet mooier maken dan het is. Ook ik wordt droevig van het gemis aan fysiek contact. Een knuffel van je ouders, een zoen ter begroeting, een omarming bij het afscheid, een hand schudden bij een eerste ontmoeting, een schouder bieden als troost, een teder gebaar. En het samen zijn met vriendinnen, avonden met een groepje, lachen, kletsen, gek doen, feesten.

Hoe het volgend jaar eruit gaat zien weet niemand. Ik laat het op me afkomen en probeer me niet te veel illusies te maken op snelle veranderingen naar het oude.

Een ding weet ik wel zeker. Ook volgend jaar zal ik tijd en aandacht geven aan de mensen om mij heen. De mensen die ik lief heb laten weten dat ik aan ze denk en van ze hou. Want het tonen van liefde in welke vorm dan ook kan door geen enkele virus worden tegengehouden.

Ik wens jullie allen warme feestdagen en een liefdevol 2021 toe.

Opmerkingen

Linda

24.12.2020 08:25

Fijne feestdagen Lin! Mooi hoe je ook dit jaar je eigen draai eraan hebt gegeven 🍷 Hopelijk volgend jaar elkaar snel weer zien!

2021

Filmavondje

De bioscoop, in mijn tienerjaren een echt uitje, want bij ons op het dorp was er geen bios, daar moest je voor naar Eindhoven. En wel naar de Rembrandt. Toen had je ook nog een pauze, waarin je snel naar de wc moest, een peukie kon roken en dan aansluiten in de rij om nog een drankje of een zakje chips te halen voordat de 2e helft begon. Dik tapijt op de grond, rode fluwelen gordijnen voor de ramen en aan de wanden en de geur van rook en stof. Wat werd die biosbeleving anders toen Pathé geïntroduceerd werd in Nederland. Mijn

eerste ervaring was in Scheveningen. Ik weet nog dat ik zwaar onder de indruk was van de grote bakken popcorn en de mega frisdrank bekers. En de gigantische zalen! Op z'n Amerikaans en dat voelde mega cool.

Jaren kwam ik nog maar af en toe in de bios. Met mijn meiden als er een bijzondere (kinder)film draaide. Tot mijn vriendin me vroeg om wat vaker met haar mee te gaan. Zij had een abonnement en een biosmaatje was wel zo gezellig. En zo ben ik sinds 10 augustus 2016 abonnee van de Pathé. Sindsdien heb ik 175 keer de bios bezocht. En niet alleen met mijn biosmaatje, ook met een groepje vriendinnen, mijn meiden, een date of gewoon alleen. In december vorig jaar gingen de bioscopen door Corona dicht dus moest ik mijn "wekelijkse" uitje even missen. Maar sinds deze maand mogen we weer en natuurlijk heb ik mijn eerste bezoek er alweer op zitten.

Toen ik gisteren zoals gewoonlijk incheckte via Facebook reageerde mijn nichtje (hoogstwaarschijnlijk met een licht sarcastische ondertoon) "Hè hè, eindelijk weer filmrecensie". En toen dacht ik: "Waarom ook niet?". In plaats van in te checken schrijf ik van iedere film een klein stukje wat ik ervan vond en wellicht maak ik anderen enthousiast voor een filmbezoek of behoed ik ze voor tijdsverspilling.

Blackbird

Al een half jaar was ik niet meer in de bioscoop geweest. Mijn laatste bezoek was op 7 december 2020 en daarna gingen de deuren dicht. Sinds 5 juni zijn ze weer open en ik had meteen zin om te reserveren. Bij mijn laatste bezoeken had ik de trailer van “Blackbird” diverse keren voorbij zien komen en op mijn watchlist gezet, daarom was ik ook blij verrast dat film nu werd aangeboden. Naast de vele horrors, is gewoon niet mijn ding, was de keuze nog niet heel reuze, maar het begin was gemaakt.

Net voor vertrek realiseerde ik me dat ik eigenlijk niet wist of ik nu wel/ niet eten en drinken kon kopen. Bij mijn laatste bezoek was het verkooppunt gesloten en moest ik zelf wat meenemen. Het viel niet mee om duidelijkheid te verschaffen via het internet, maar uiteindelijk was het me duidelijk dat de verkooppunten weer open waren. Met mijn mondkapje en een vest (het kan met de klimaatcontrole nog wel eens fris zijn in de zaal) ging ik op pad voor mijn eerste bioscoopbezoek van het jaar.

“Blackbird” is een drama met een lach en een traan. Susan Sarandon speelt weer geweldig. Zij heeft dat eeuwige onschuldige maar oh zo ondeugende in haar ogen, wat haar acteren zo leuk maakt om naar te kijken. Ik kan de zwarte humor, die vele malen in de film gebruikt wordt, erg waarderen, dat maakt een zwaar onderwerp als euthanasie dragelijker. Een tissue bij de hand is een aanrader, er zijn verschillende momenten waarbij ik die in ieder geval nodig heb gehad.

Een mooi begin van hopelijk weer vele biosbezoeken.

The comeback trail

Ik had me voorbereid op een avondje tranen lachen, want dat kan toch niet anders met een cast als deze. Kijken naar een film met Morgan Freeman, Robert de Niro en Tommy Lee Jones is gewoon een feestje.

Ja ik heb gelachen. Nee ik heb me geen tranen gelachen. Het is een vermakelijke film, maar voldeed niet volledig aan mijn verwachtingen. Te voorspelbaar en te veel al eerder gehoorde grappen.

Nobody

Heerlijke actie film met humoristische twist. Ik heb me erg geamuseerd. De lay-back acteerhouding van Bob Odenkirk was een genot om naar te kijken.

Zwaar verliefd 2

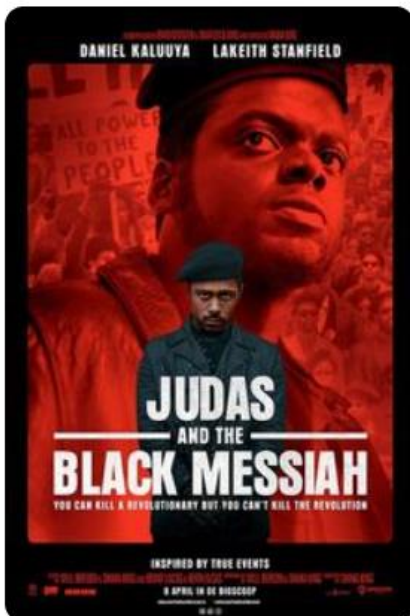

Afgelopen vrijdag weer eens met mijn Kabouter naar de bios geweest. Ze houdt van Nederlandstalige films en dan het liefst met humor. Ik had deel 1 in de bios gezien en vond deel 2 op basis van de trailer een geschikte film.

Na een "diner" bij de KFC om de hoek door naar de bios. Uiteraard hoort daar ondanks de ronde buikjes een bak popcorn en wat te drinken bij. Helemaal voorbereid kon de film beginnen.

Het was wederom een vermakelijke film. Lekker no nonsense voor een ontspannen filmavond met de nodige lachers. Barbara Sloesen en Jim Bakkum hebben een leuke chemie samen. En Frederik Brom zorgde voor wat eyecandy voor de 40plussers in de zaal.

Judas and the Black Messiah

Vandaag heb ik gekozen voor een Arthouse movie. Misschien is het de leeftijd, maar deze films spreken me steeds meer aan. Meer inhoud, dicht bij het ware leven. Zo ook deze film die gebaseerd is op historische feiten. Een indrukwekkende film met een onderwerp dat ook vandaag de dag nog actueel is en veel discussies oproept. Een aanrader.

Fast & Furious 9

Ik was klaar voor een avondje snelle auto's en eyecandy. Snelle auto's waren er zeker, eyecandy not so much.

Het was vooral over de top. Over de top vernielingen, over de top spierbundels, over de top strenge stoere blik, over de top stunts waar iedereen weer met een paar schrammetjes vanaf kwam, met uitzondering van de bad guys uiteraard.

Waarschijnlijk niet meer mijn genre. En nee niet omdat ik er te oud voor ben geworden, eigenlijk meer bin there done that, als je er 1 hebt gezien heb je ze allemaal gezien, dit was gewoon too much.

The Mauritanian

Deze moet ik even laten bezinken. Wat een indrukwekkend verhaal is dit.

Ik zag een beetje op tegen een zit van 2,5 uur, maar ik werd zo meegezogen in het verhaal dat ik geen benul van de tijd had. Het boek "Guantánamo dagboek: onthutsend verhaal van een man die al jarenlang onschuldig gevangen zit", waarop deze film is gebaseerd, staat in ieder geval op mijn boekenlijst.

Deze film is zeker een aanrader.

De Luizenmoeder

Vanavond een filmavondje met Kabouter en omdat het vakantie is lekker de laatste van de avond. Parkeren was een uitdaging omdat Feyenoord speelde, had ik even gemist, maar gelukkig waren we ruim op tijd en was er plek in de parkeergarage.

Van de Pathé had ik een voucher gekregen voor de kidscombo en Kabouter wilde daar graag een grote slush bij. Helaas waren de grote bekers op dus het werd een medium. Beetje lullig dat de grote bekers bijgevuld werden toen wij naar de kassa liepen.

De kidscombo was een teleurstelling. Niet geschikt meer voor een 11 jarige met een pakje appelsap, krentjes en een zakje popcorn en als verrassing kleurpotloden. De film vond ik netzomin geschikt voor een 11 jarige (de kijkwijzer gaf zelfs 9 jaar). Wat een hatelijke insteek, veel schelden, veel discriminerende

uitdrukkingen, nog erger dan in de serie.

Gelukkig had ik nog een extra lolly bij me voor Kabouter en zaten er ook nog wat leuke momenten in de film waar we om hebben kunnen lachen.

Hitman's Wife's Bodyguard

Als je behoefte hebt om je scheldwoordenboek aan te vullen dan is dit de film die je moet kijken. De normale dialogen zijn op 1 hand te tellen. Jazeker er zitten ook een aantal hilarische scènes in de film, dat is dan ook de enige reden waarom ik deze film 2 ipv 1 ster heb gegeven .

Druk

Een half promille alcohol in je bloed neemt – volgens de Noorse psycholoog Finn Skårderud – remmingen weg, waardoor we leuker en creatiever worden. 4 Vrienden gaan het experiment aan, wat enorm uit de hand loopt. Een film met een lach en een traan.

Aan het begin moest ik er even aan wennen dat de film Deems gesproken is, maar al gauw ben je eraan gewend en ga je mee in het verhaal. Aanrader.

The Father

Een indrukwekkende film over een dementerende man die de grip op de werkelijkheid verliest en zijn liefhebbende dochter. Briljant neergezet door Anthony Hopkins. Terwijl je kijkt raak je verward. Wat is werkelijkheid en wat niet. Aanrader.

The Suicide Squad

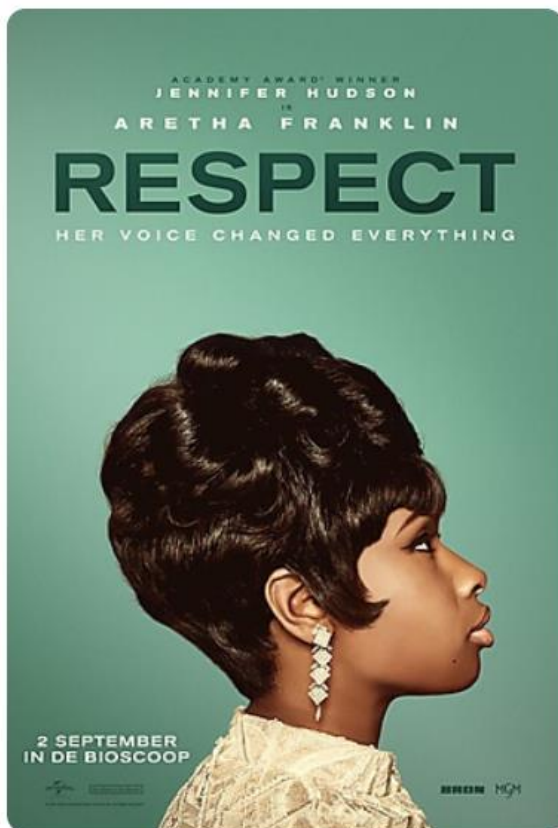

Eindelijk weer een filmavondje met mijn filmmaatje. En omdat ik in de volle overtuiging was dat we ook deel 1 samen hebben gekeken, nu dus deel 2. Bleek toch even anders te zijn, maar ach dat mocht de pret niet drukken.

De film was meer dan freaky. Als je dacht gekker dan dit kan het echt niet, werd het toch weer overtroffen. Regelmatig denk je "gebeurde dit echt?". Mega over de top. Met veel verborgen grappen in woordgrappen en filmtrucjes.

Het was in ieder geval een gezellige avond, maar of ik de volgende keer weer de film mag uitkiezen valt nog te bezien.

Respect

Swingend en playbackend in mijn stoel genoten van deze prachtige film. Onmogelijk om stil te blijven zitten en net te doen om niet luidkeels mee te zingen met al die geweldige songs van Aretha Franklin. En daarnaast ook het indrukwekkende levensverhaal. Een aanrader voor iedere muzikliefhebber.

Bijzonder detail van de avond. In eerste instantie dacht ik wat heeft iemand op de achterste rij een bijzondere ringtoon, maar joh we zitten in de bios dus zet je geluid even uit. Na 4 keer draaide ik me om, om een baby op schoot van een van de bezoekers te zien zitten. Nu ben ik wel van mening dat muziekeducatie niet jong genoeg kan beginnen en de baby heeft zich keurig gedragen, dus een acceptabele gewaarwording. Wat overigens geen vrijbrief is voor alle moeders of vaders met baby's, just for the record.

After we fell

Deel 3 wat kan je er van verwachten? Wederom sexy en ondeugend en ook nu blijf je aan het einde weer zitten met talloze open eindjes. To be continued....

Mijn beste vriendin Anne Frank

moet laten bezinken.

Kabouter had zin in een filmmiddag en koos deze film. Ik twijfelde of de film geschikt zou zijn, leeftijdswijzer staat op 12 en een pittig onderwerp. Kabouter gaf aan dat ze het boek van Anne Frank ook gelezen had en deze film graag wilde zien.

De film heeft zeker indruk gemaakt op haar en ook op mij. Het blijft aangrijpend en zo onwerkelijk dat de mens zo wreed kan zijn. We hebben beide wel wat traantjes weggepinkt. Na de film hebben wij uitgebreid gesproken over hoe ze de film heeft beleefd. En ik denk dat we er nog vaker over zullen praten om de beleving een plekje te geven.

In de film werd geregeld Hebreeuws gesproken. Het was jammer dat er geen ondertiteling was. Anne Frank heeft in deze film een ander karakter kregen dan ik haar heb toegekend na het lezen van haar dagboek. Een film die je